

ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΛΕΓΚΤΙΚΗ

Διπλωματική Εργασία

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΜΜΕΣΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΗΤΕΑΣ ΥΛΗΣ
(ΑΡΘΡΟ 27 ΚΦΔ)

της

ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ ΛΥΚΟΜΗΤΡΟΥ
Επιβλέπων Καθηγητής: Στυλιανός Μαυρίδης

Υποβλήθηκε ως απαιτούμενο για την απόκτηση του Μεταπτυχιακού Διπλώματος
στην
Εφαρμοσμένη Λογιστική και Ελεγκτική

Νοέμβριος 2023

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Με ιδιαίτερη χαρά, εκφράζω τις ευχαριστίες μου προς τον επιβλέποντα καθηγητή, κύριο Στυλιανό Μαυρίδη, για την ευκαιρία που μου παρείχε να εκπονήσω τη διπλωματική εργασία μου. Η εμπιστοσύνη που μου έδειξε και η άψογη συνεργασία που ανέπτυξα μαζί του κατά τη διάρκεια αυτής της περιπέτειας αξίζουν ιδιαίτερες ευχαριστίες.

Επίσης, θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου προς την οικογένεια και τους φίλους μου που με ενέπνευσαν και με υποστήριξαν καθ' όλη τη διάρκεια αυτού του μεταπτυχιακού ταξιδιού. Η υποστήριξή τους και η παρουσία τους αποτέλεσαν έμπνευση στο κομμάτι της επιτυχίας μου.

Το μεταπτυχιακό πρόγραμμα ήταν μια απαιτητική περιπέτεια, αλλά παράλληλα ένα υπέροχο ταξίδι προσωπικής ανάπτυξης. Κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού, ανακάλυψα νέες δεξιότητες και ικανότητες και είχα την ευκαιρία να εμβαθύνω στον τομέα του ενδιαφέροντος μου. Αυτή η εμπειρία με έκανε καλύτερη επαγγελματία και με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση καθώς και με μεγαλύτερες επαγγελματικές ευκαιρίες αντάξιες των προσδοκιών μου.

Το να είσαι σε θέση να αναγνωρίσεις και να εκφράσεις την ευγνωμοσύνη σε αυτούς που στηρίζουν τον προσωπικό και επαγγελματικό σου δρόμο είναι σημαντικό. Αυτές οι ευχαριστίες δεν αντιπροσωπεύουν μόνο την εκτίμηση μου, αλλά με βοηθούν επίσης να αναπτύξουμε σχέσεις και δεσμούς που διαρκούν και συμβάλλουν στην προσωπική μου εξέλιξη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	2
ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	6
ABSTRACT	7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ.....	8
1.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.....	8
1.2 ΟΡΙΣΜΟΙ.....	8
1.3 ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ.....	12
1.4 ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΜΜΕΣΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΛΕΓΧΟΥ	19
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ΟΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΜΜΕΣΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ.....	23
2.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.....	23
2.2 ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΑΝΑΛΟΓΙΩΝ (MARK UP METHOD).....	23
2.2.1 ΜΕΘΟΔΟΣ	23
2.2.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ.....	24
2.2.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ	25
2.3 ΑΝΑΛΥΣΗ ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑΣ (SOURCE AND APPLICATION OF FUNDS METHOD).....	27
2.3.1 ΜΕΘΟΔΟΣ	27
2.3.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ.....	28
2.3.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ	30
2.4 ΚΑΘΑΡΗΣ ΘΕΣΗΣ (NET WORTH METHOD)	31
2.4.1 ΜΕΘΟΔΟΣ	31
2.4.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ.....	32
2.4.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ	33

2.5 ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΠΩΛΗΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΟΓΚΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΡΓΑΣΙΩΝ (UNIT AND VOLUME METHOD)	35
2.5.1 ΜΕΘΟΔΟΣ	35
2.5.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ	38
2.5.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ	39
2.6 ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ (BANK DEPOSITS AND CASH EXPENDITURE METHOD)	40
2.6.1 ΜΕΘΟΔΟΣ	40
2.6.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ.....	44
2.6.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ	45
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ΟΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΜΜΕΣΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ	46
3.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ	46
3.2 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΛΟΓΙΩΝ (MARK UP METHOD).....	47
3.2.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ	49
3.3 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑΣ.....	52
3.3.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ	53
3.4 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΗΣ ΘΕΣΗΣ.....	59
3.4.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ	61
3.5 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΠΩΛΗΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΟΓΚΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΡΓΑΣΙΩΝ.....	68
3.5.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ	69
3.6 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ	70
3.6.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ	71
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ΣΤΑΔΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ	73
4.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ	73

4.2 ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΗΤΕΑΣ ΥΛΗΣ	74
4.3 ΣΤΑΔΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ	75
4.4 ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΝΤΑΠΟΔΕΙΞΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ	76
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	78
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	80

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στη παρούσα διπλωματική εργασία αναλύεται η μεθοδολογία που ακολουθείται για τον έμμεσο προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης σύμφωνα με το πρόσφατα ισχύον δημοσιευμένο άρθρο 27 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ΚΦΔ). Στην εργασία αναλύονται η σημασία των όρων αυτών που χρησιμοποιούνται στο συγκεκριμένο άρθρο και οτιδήποτε περικλείει αυτό για καλύτερη κατανόηση του θέματος, μία σύντομη ιστορική αναδρομή για να υπάρχει η σφαιρική γνώση του πως αναπτύχθηκε το παρών άρθρο, η σημαντικότητα που πρέπει να τηρείται η εφαρμογή των έμμεσων μεθόδων καθώς και ο λόγος που χρησιμοποιούνται. Ακόμα, ακολουθεί η θεωρητική ανάλυση και τα παραδείγματα εφαρμογής των μεθόδων όπως και η διαδικασία της διενέργειας του ελέγχου. Τέλος, η εργασία ολοκληρώνεται με τα συμπεράσματα που προέκυψαν από την έρευνα και την καταγραφή των όλων στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν.

Στόχος της παρούσας εργασίας, είναι η όσο το δυνατόν καλύτερη και απλούστερη απεικόνιση του άρθρου 27 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας μέσα από θεωρητικό επίπεδο αλλά και μέσω εφαρμογών. Η ανάγκη που υπάρχει να επικρατούν οι έμμεσοι μέθοδοι προσδιορισμού και η σημασία τους αναδρομικά που απορρέουν μέσω της εφαρμογής αυτών στο ελεγκτικό έργο.

Λέξεις κλειδιά: Μέθοδοι έμμεσου προσδιορισμού, Τεχνικές ελέγχου, Φορολογητέα ύλη, Άρθρο 27, Κώδικας Φορολογικής Διαδικασίας

ABSTRACT

In this thesis, the methodology for the indirect determination of taxable material is analyzed in accordance with the recently published Article 27 of the Tax Procedure Code (TPC). The paper delves into the significance of the terms used in this specific article and everything it encompasses for a better understanding of the subject. It also provides a brief historical overview to gain a comprehensive understanding of how this article evolved, the importance of adhering to indirect methods, and why they are used. Furthermore, the paper includes theoretical analysis and practical examples of applying these methods, as well as the process of conducting the audit. Finally, the study concludes with the findings derived from the research and the documentation of all the elements used.

The goal of this thesis is to present Article 27 of the Tax Procedure Code in the simplest and most comprehensive way possible, both on a theoretical level and through practical applications. It addresses the necessity for indirect determination methods to prevail and their retrospective significance resulting from the application of these methods in audit work.

Keywords: Indirect determination methods, Audit techniques, Taxable material, Article 27, Tax Procedure Code

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

1.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στο παρόν κεφάλαιο, εξετάζεται η σημασιολογία των όρων που χρησιμοποιούνται στις έμμεσες μεθόδους προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης, καθώς επίσης γίνεται και η διάκρισή τους. Επιπλέον, παρέχεται μια ιστορική ανασκόπηση των νόμων που ισχύουν μέχρι σήμερα, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 27 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας.

Σε τελική ανάλυση, υπογραμμίζεται η κρίσιμη ανάγκη τήρησης αυτών των μεθόδων, καθώς αποτελούν το θεμέλιο για τη λειτουργία του φορολογικού συστήματος και τη διασφάλιση της συμμόρφωσης προς τις φορολογικές υποχρεώσεις των πολιτών. Η προσεκτική ανάλυση, η τήρηση και η όσο το δυνατόν καλύτερη κατανόηση των νομικών διατάξεων είναι ουσιώδεις για την αποτελεσματική λειτουργία του φορολογικού συστήματος για την πρόληψη παραβάσεων.

1.2 ΟΡΙΣΜΟΙ

Η έννοια της φορολογητέας ύλης αναφέρεται στο σύνολο των εισοδημάτων, περιουσιακών στοιχείων και δαπανών που υπόκεινται στη φορολογία από μια φορολογική αρχή ή κυβέρνηση. Αυτή η φορολογητέα ύλη χρησιμοποιείται ως βάση για τον υπολογισμό του φόρου που πρέπει να καταβληθεί από τον φορολογούμενο. (Διάλεξη στο Φορολογικό Δίκαιο Μέρος 1ο, ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας)

Οι έννοιες που συναντώνται και περιβάλλουν τη φορολογητέα ύλη, αναλύονται ως εξής:

- Εισόδημα από αμοιβές εργασίας
Είναι το εισόδημα που προέρχεται από την απασχόληση και την εργασία των φορολογουμένων
- Εισόδημα από επιχειρηματικές δραστηριότητες
Είναι τα κέρδη από επιχειρήσεις και επιχειρηματικές δραστηριότητες

- Εισόδημα από επενδύσεις
Είναι τα εισοδήματα που προκύπτουν από τον τόκο, τις μετοχές, τα ακίνητα και άλλες επενδύσεις
- Περιουσιακά στοιχεία
Είναι η αξία των ακινήτων, των οχημάτων, των επιχειρηματικών κεφαλαίων και άλλων περιουσιακών στοιχείων που κατέχει ο φορολογούμενος
- Δαπάνη
Αναφέρεται στο χρήμα ή τους πόρους που δαπανώνται για την αγορά αγαθών ή υπηρεσιών. Συνήθως, αυτό το χρήμα ή οι πόροι δαπανώνται για να καλύψουν τις ανάγκες ή τις απαιτήσεις ενός ατόμου, μιας επιχείρησης, ενός κράτους ή ενός οργανισμού. Οι δαπάνες μπορεί να περιλαμβάνουν τα πάντα από την αγορά τροφίμων και ενδυμάτων μέχρι την πληρωμή λογαριασμών, την αγορά εξοπλισμού και τη χρηματοδότηση έργων υποδομής
- Φόρος
Αποτελεί αναγκαστική εισφορά την οποία καταβάλλουν με άμεσο ή έμμεσο τρόπο τα φυσικά και νομικά πρόσωπα προς το δημόσιο τομέα, είναι εισφορά χωρίς ειδική αντιπαροχή και εισφορά για εξυπηρέτηση δημοσίων σκοπών (Κουσενίδης, 2023)
- Φορολογούμενος
Νοείται κάθε φυσικό και νομικό πρόσωπο
- Φυσικό πρόσωπο
Νοείται το άτομο που έχει φυσική υπόσταση, δηλαδή ο άνθρωπος
- Νομικό πρόσωπο
Νοείται τεχνικό πρόσωπο με βάση το δίκαιο που είναι φορέας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων
- Φορολογική Διοίκηση
Είναι η Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων
- Γενικός Γραμματέας
Είναι ο Γενικός Γραμματέας Δημοσίων Εσόδων
- Υπουργός
Είναι ο Υπουργός Οικονομικών ο οποίος εκλέγεται από την εκάστοτε Κυβέρνηση
- Φορολογικός κάτοικος

Νοείται ένα φυσικό πρόσωπο που είναι φορολογικός κάτοικος Ελλάδας, εφόσον έχει στην Ελλάδα τη μόνιμη ή κύρια κατοικία του ή τη συνήθη διαμονή του ή το κέντρο των ζωτικών του συμφερόντων, ήτοι τους προσωπικούς και οικονομικούς δεσμούς του ή είναι προξενικός, διπλωματικός ή δημόσιος λειτουργός παρόμοιου καθεστώτος ή δημόσιος υπάλληλος που έχει την ελληνική ιθαγένεια και υπηρετεί στην αλλοδαπή ή που βρίσκεται στην Ελλάδα για χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τις εκατό ογδόντα τρεις (183) ημέρες, αθροιστικά, στη διάρκεια οποιασδήποτε δωδεκάμηνης περιόδου, είναι φορολογικός κάτοικος Ελλάδος από την πρώτη ημέρα παρουσίας του στην Ελλάδα (gov.gr, 2022)

- Φόρος εισοδήματος

Είναι ο φόρος που επιβάλλεται στο ετήσιο σύνολο των εσόδων των φυσικών και νομικών προσώπων και οι οποίες προέρχονται από διάφορες πηγές, όπως είναι εργασία, εταιρεία, ακίνητα, μετοχές, τόκους κ.λ.π., προέρχεται από τη δημιουργία νέου εισοδήματος όπως μισθού, ημερομισθίου και κερδών από επιχειρηματική δραστηριότητα του υποκείμενου σε φορολόγηση, φυσικού ή νομικού προσώπου (Βικιπαίδεια, 2020)

- Φόρος περιουσίας

Είναι ο φόρος που επιβάλλεται επί της καθαρής αξίας της περιουσίας ή του κεφαλαίου σε περιπτώσεις απόκτησης, κατοχής ή μεταβίβασης περιουσίας λόγω κληρονομιάς, δωρεάς κτλ. (Λιανός, 2021)

- Φόρος δαπάνης

Είναι ο φόρος που επιβάλλεται για την απόκτηση κάθε προϊόντος ή υπηρεσίας στο οποίο επιβάλλεται φόρος. Στους φόρους δαπάνης, που λέγονται και έμμεσοι, περιλαμβάνονται επίσης και οι δασμοί, που είναι οι φόροι επί των εισαγόμενων προϊόντων (Λιανός, 2021)

- Ισοζύγιο

Νοείται ο πίνακας όπου καταγράφονται όλοι οι λογαριασμοί με τα αθροίσματα χρεώσεων και πιστώσεων και με τα αντίστοιχα υπόλοιπα τους ανεξάρτητα από το εάν οι λογαριασμοί κινήθηκαν ή όχι εντός του φορολογικού έτους. Αποτελεί ένα μέτρο ελέγχου των λογιστικών καταχωρήσεων σε δεδομένη χρονική στιγμή (Νεγκάκης, Ταχυνάκης, 2021)

Ο προσδιορισμός της φορολογητέας ύλης είναι ένας κρίσιμος παράγοντας στον φορολογικό τομέα, που διαφοροποιείται ανάλογα με τον τύπο της φορολογίας. Ο διαχωρισμός γίνεται σε πραγματικό (έμμεσο) και τεκμαρτό (άμεσο).

Στην έμμεση φορολογία, ο προσδιορισμός της φορολογητέας ύλης συνδέεται στενά με την αξία των αγαθών ή των υπηρεσιών που παράγονται και καταναλώνονται. Σε αυτήν την περίπτωση, ο φόρος επιβάλλεται στον τελικό καταναλωτή με βάση την τιμή του προϊόντος ή της υπηρεσίας, και στοχεύει στη διασφάλιση της οικονομικής ουδετερότητας του φόρου. Αυτό σημαίνει ότι ανεξαρτήτως του εισοδήματος ή της φοροδοτικής ικανότητας του καταναλωτή, ο φόρος είναι ίδιος για όλους που αγοράζουν το ίδιο προϊόν ή χρησιμοποιούν την ίδια υπηρεσία.

Στην άμεση φορολογία, ο προσδιορισμός της φορολογητέας ύλης είναι διαφορετικός, καθώς επικεντρώνεται στην πραγματική φοροδοτική ικανότητα των φορολογουμένων. Ο φόρος εδώ επιβάλλεται με βάση το εισόδημα, την περιουσία και άλλες οικονομικές παραμέτρους του φορολογούμενου και ο στόχος είναι να εξασφαλιστεί ότι η φορολογία είναι δίκαιη και ανάλογη με την ικανότητά του να την υποστεί. Αυτό σημαίνει ότι όσοι έχουν υψηλότερα εισοδήματα ή περισσότερη περιουσία θα πληρώνουν υψηλότερους φόρους, ενώ όσοι έχουν χαμηλότερα εισοδήματα ή περιουσία θα υπόκεινται σε χαμηλότερη φορολογία.

Ο προσδιορισμός αυτών των δύο τύπων φορολογητέας ύλης είναι κρίσιμος για τη λειτουργία του φορολογικού συστήματος. Στην άμεση φορολογία, η εκτίμηση μπορεί να γίνει μέσω της υποβολής δηλώσεων φορολογίας, ενώ στην έμμεση φορολογία, συνήθως απαιτείται η αξιολόγηση της φορολογητέας ύλης από τη φορολογική αρχή, χωρίς τη συμμετοχή των φορολογουμένων στη διαδικασία.

Ο προσδιορισμός της φορολογητέας ύλης αναμορφώνεται επίσης ανάλογα με τον φορολογικό νόμο και τις νομοθετικές διατάξεις που ισχύουν σε κάθε περίπτωση. Είτε πρόκειται για έμμεση είτε για άμεση φορολογία, ο σκοπός είναι να διασφαλιστεί η δίκαιη και ισορροπημένη φορολόγηση, προκειμένου να εξασφαλίσει τα απαραίτητα έσοδα για τη χρηματοδότηση των δημόσιων υπηρεσιών του κράτους. (Διάλεξη στο Φορολογικό Δίκαιο Μέρος 1ο, ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας)

1.3 ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Η πρώτη νομική αναφορά και καθιέρωση σε νόμο σχετικά με τις έμμεσες τεχνικές ελέγχου γίνεται στο ΦΕΚ Α 151/16.09.1994 στο νόμο 2238/1994, στο άρθρο 67B όπου προτείνονται οι μέθοδοι διενέργειας ελέγχου της φορολογητέας ύλης με τις παρακάτω τεχνικές, όπου επιτυγχάνεται ο προσδιορισμός των φορολογητέων εισοδημάτων, τα ακαθάριστα έσοδα, οι εκροές και τα φορολογητέα κέρδη των επιτηδευματιών βάση των γενικά παραδεκτών αρχών και τεχνικών της ελεγκτικής:

1. Αρχή των αναλογιών (mark up method) – *Περίπτωση α*
2. Ανάλυσης ρευστότητας (source and application of funds method) – *Περίπτωση β*
3. Καθαρής θέσης (net worth method) – *Περίπτωση γ*
4. Σχέσης της τιμής πώλησης προς το συνολικό όγκο κύκλου εργασιών (unit and volume method) – *Περίπτωση δ*
5. Ύψος των τραπεζικών καταθέσεων και των δαπανών σε μετρητά (Bank deposits and Cash expenditure method) – *Περίπτωση ε*

Ο νόμος ανέφερε, πως τα προσδιοριζόμενα αποτελέσματα που προέκυπταν από την εφαρμογή των τεχνικών ελέγχου λαμβάνονταν υπόψη για τον προσδιορισμό των λοιπών φορολογικών υποχρεώσεων και τα αποτελέσματα του φορολογικού ελέγχου που προέκυπταν με την εφαρμογή έμμεσων τεχνικών και πριν την έκδοση φύλλων ή πράξεων καταλογισμού, ο Προϊστάμενος της ελεγκτικής μονάδας, καλούσε τον υπόχρεο σε ακρόαση, ο οποίος δικαιούνταν σε ανταπόδειξη. (Νόμος 2238/1994 - ΦΕΚ Α 151/16.09.1994, 1994)

Ο παραπάνω νόμος καταργήθηκε στις 31/12/2013 και ξεκίνησε σε ισχύ από το ΦΕΚ Α 167/23.07.2013 ο νόμος 4172/2013 το άρθρο 28 σε αντικατάσταση του παραπάνω, όπου αναφερόταν πως το εισόδημα των φυσικών και νομικών προσώπων και νομικών οντοτήτων που ασκούν ή προκύπτει ότι ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα μπορεί να προσδιορίζεται με βάση κάθε διαθέσιμο στοιχείο ή με έμμεσες μεθόδους ελέγχου κατά τις ειδικότερες προβλέψεις του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας στις ακόλουθες περιπτώσεις, όπου όταν τα λογιστικά αρχεία δεν τηρούνται ή οι οικονομικές καταστάσεις δεν συντάσσονται σύμφωνα με τον νόμο για

τα λογιστικά πρότυπα, ή όταν τα φορολογικά στοιχεία ή τα λοιπά προβλεπόμενα σχετικά δικαιολογητικά δεν συντάσσονται σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, ή όταν τα λογιστικά αρχεία ή φορολογικά στοιχεία δεν προσκομίζονται στη Φορολογική Διοίκηση μετά από σχετική πρόσκληση και όταν το εισόδημα φυσικών προσώπων, ανεξαρτήτως αν προέρχεται από άσκηση επιχειρηματικής δραστηριότητας, μπορεί επίσης να προσδιορίζεται με βάση κάθε διαθέσιμο στοιχείο ή έμμεσες μεθόδους ελέγχου σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, όταν το ποσό του δηλούμενου εισοδήματος δεν επαρκεί για την κάλυψη των προσωπικών δαπανών διαβίωσης ή σε περίπτωση που υπάρχει προσαύξηση περιουσίας η οποία δεν καλύπτεται από το δηλούμενο εισόδημα. (Νόμος 4172/2013 - ΦΕΚ Α 167/23.07.2013, 2013)

Σε συνέχεια του παραπάνω νόμου και σε κατάργηση και αντικατάστασή του, δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Α 170/26.07.2013 ο νόμος 4174/2013 όπου στο άρθρο 27 αναφέρεται πως η φορολογική διοίκηση δύναται να προβαίνει σε εκτιμώμενο, διορθωτικό ή προληπτικό προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης και με την εφαρμογή μιας ή περισσότερων από τις τεχνικές ελέγχου οι οποίες είχαν δημοσιευτεί στο ΦΕΚ Α 151/16.09.1994 στο νόμο 2238/1994 και άρθρο 67B, με τις οποίες τεχνικές μπορούν να προσδιορίζονται τα φορολογητέα εισοδήματα των φορολογουμένων, τα ακαθάριστα έσοδα, οι εκροές και τα φορολογητέα κέρδη των υπόχρεων βάση των γενικά παραδεκτών αρχών και τεχνικών της ελεγκτικής, όπως στο προαναφερθέν άρθρο 67B. Στη δεύτερη παράγραφο του άρθρου αναφέρεται πως με απόφαση του Γενικού Γραμματέα καθορίζονται το ειδικότερο περιεχόμενο τεχνικών ελέγχου της παραπάνω παραγράφου, ο τρόπος εφαρμογής τους και κάθε σχετικό θέμα για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου. (Νόμος 4174/2013 - ΦΕΚ Α 170/26.07.2013, 2013)

Στις 27/08/2014 δημοσιεύτηκε η ΠΟΛ 1050/2014 με απόφαση του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών για το καθορισμό και το τρόπο εφαρμογής των τεχνικών ελέγχων για των περιπτώσεων β, γ, ε με σκοπό τον διορθωτικό προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης των φορολογούμενων φυσικών προσώπων, όπου αναφέρονταν περιγραφικά τα εξής:

- Ανάλυσης ρευστότητας (source and application of funds method) – Περίπτωση

β

Η τεχνική που περιγράφεται αναφέρεται στον τρόπο προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης για φυσικά πρόσωπα. Αυτή η μέθοδος απαιτεί τη λεπτομερή ανάλυση των οικονομικών στοιχείων ενός φορολογούμενου φυσικού προσώπου προκειμένου να καθοριστεί το εισόδημά του και οι φορολογητέες αναλήψεις.

Συναντάμε δύο στήλες προς συμπλήρωση στη παρούσα μέθοδο όπου περιγράφονται τα εξής:

Στην πρώτη στήλη, "Πηγές Κεφαλαίων/Εσόδων," περιλαμβάνονται όλα τα έσοδα που εισπράχθηκαν κατά τη διάρκεια της φορολογικής περιόδου. Αυτά τα έσοδα πρέπει να είναι νόμιμα και να υπάρχουν αποδείξεις για τη νομιμότητα των συναλλαγών. Σε αυτή την κατηγορία περιλαμβάνονται όλες οι πηγές εσόδων, όπως μισθοί, αμοιβές από ελεύθερο επάγγελμα, ενοίκια, τόκοι από καταθέσεις και άλλες πηγές εσόδων.

Στη δεύτερη στήλη, "Αναλώσεις Κεφαλαίων/Εσόδων," καταγράφονται όλες οι αναλήψεις που έχουν πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια της φορολογικής περιόδου. Αυτές οι αναλήψεις αντιπροσωπεύουν τις δαπάνες που έχουν πραγματοποιηθεί, συμπεριλαμβανομένων των επαγγελματικών, ατομικών και οικογενειακών δαπανών, αυτές μπορεί να περιλαμβάνουν εξόδους για τον εφοδιασμό της οικογένειας, την εκπαίδευση, την υγεία, τα ενοίκια, τις αγορές και άλλες δαπάνες.

Η διαφορά μεταξύ των δύο αυτών στηλών αντιπροσωπεύει το φορολογητέο εισόδημα του φορολογούμενου φυσικού προσώπου. Αυτό το φορολογητέο εισόδημα υπόκειται σε φορολόγηση, εκτός αν υπάρχουν ειδικοί λόγοι που δικαιολογούν τη μη φορολόγησή του και αυτοί δεν έχουν αιτιολογηθεί επαρκώς. Σε περίπτωση παράλειψης ή λανθασμένης δήλωσης του φορολογητέου εισοδήματος, μπορεί να υπάρξουν νομικές συνέπειες.

Αυτή η τεχνική ανάλυσης οικονομικών δεδομένων βοηθά τις φορολογικές αρχές να εντοπίσουν τη φορολογητέα ύλη και να διασφαλίσουν τη συμμόρφωση των φορολογούμενων προς τους φορολογικούς κανονισμούς.

- Καθαρής θέσης (net worth method) – Περίπτωση γ

Η τεχνική που περιγράφεται αναφέρεται σε έναν διαδικαστικό τρόπο για τον υπολογισμό των φορολογικών υποχρεώσεων φυσικών προσώπων που βασίζεται στην ανάλυση του οικονομικού ιστορικού του φορολογούμενου. Η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει τον υπολογισμό της φορολογητέας ύλης λαμβάνοντας υπόψη διάφορες

πτυχές της οικονομικής κατάστασης του φορολογούμενου, όπως τα περιουσιακά στοιχεία, τα διαθέσιμα κεφάλαια σε προσωπικό, οικογενειακό και επαγγελματικό επίπεδο, καθώς και τις δαπάνες προσωπικές, οικογενειακές και επαγγελματικές, καθώς και τα εισοδήματα από διάφορες πηγές.

Κατά τη διαδικασία αυτή, δημιουργείται ένας Πίνακας Ενεργητικού και Παθητικού για κάθε φορολογική περίοδο, με βάση τη φορολογική περίοδο προηγούμενη της πρώτης ελεγχόμενης φορολογικής περιόδου.

Στο Ενεργητικό συμπεριλαμβάνονται όλα τα περιουσιακά στοιχεία και οι καταθέσεις σε χρηματοπιστωτικά ιδρύματα κατά τη λήξη κάθε φορολογικής περιόδου, ενώ στο Παθητικό περιλαμβάνονται οι αντίστοιχες υποχρεώσεις.

Η διαφορά μεταξύ του Ενεργητικού και του Παθητικού αποτελεί την Καθαρή Θέση για κάθε φορολογική περίοδο.

Από την Καθαρή Θέση λήξης κάθε φορολογικής περιόδου αφαιρείται η Καθαρή Θέση έναρξης. Οι αυξήσεις και μειώσεις της Καθαρής Θέσης αναπροσαρμόζονται με βάση τις περιπτώσεις απόκτησης και εκποίησης περιουσιακών στοιχείων, καθώς και τις ατομικές και οικογενειακές δαπάνες. Στη συνέχεια, αυτά τα καθαρά αποτελέσματα συγκρίνονται με τα δηλωθέντα εισοδήματα.

Η διαφορά που προκύπτει θεωρείται ως μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη, και εάν δεν αιτιολογηθεί, υπόκειται σε φορολόγηση. Αυτό σημαίνει ότι, εάν η Καθαρή Θέση ενός φορολογούμενου αυξηθεί χωρίς αιτιολόγηση, η επιπλέον ποσότητα θεωρείται ως εισόδημα που δεν έχει δηλωθεί και υπόκειται σε φορολόγηση.

Αυτή η διαδικασία εξυπηρετεί τον έλεγχο της φορολογικής συμμόρφωσης και τη διασφάλιση ότι οι φορολογούμενοι δηλώνουν τα εισοδήματά τους σωστά και δεν αποφεύγουν παράνομα τη φορολόγηση. Επίσης, βοηθά στην ανίχνευση περιπτώσεων αδήλωτων εσόδων και φορολογεί τα εν λάθη εισοδήματα.

- Ύψος των τραπεζικών καταθέσεων και των δαπανών σε μετρητά (Bank deposits and Cash expenditure method) – Περίπτωση ε

Η τεχνική που περιγράφετε αποτελεί έναν τρόπο φορολογικού ελέγχου που στοχεύει στην παρακολούθηση και αξιολόγηση της φορολογητέας ύλης ενός φορολογούμενου κατά τη διάρκεια μιας φορολογικής περιόδου. Αυτή η τεχνική απαιτεί την παρακολούθηση της χρηματοοικονομικής δραστηριότητας του φορολογούμενου,

του/της συζύγου του, και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του. Ο σκοπός είναι να ανιχνευθούν πιθανές ατασθαλίες στην αναφορά των εσόδων του φορολογούμενου και να διαπιστωθεί αν έχουν παραλείψει να δηλώσουν φορολογητέα εισοδήματα.

Η διαδικασία αρχίζει με την ανάλυση των συνολικών τραπεζικών καταθέσεων κατά τη διάρκεια της ελεγχόμενης φορολογικής περιόδου. Από αυτό το ποσό αφαιρούνται τα κεφάλαια που δεν αποτελούν φορολογητέα εισοδήματα, όπως εκταμιεύσεις δανείων και άλλες μη καθαρές καταθέσεις. Στη συνέχεια, προστίθενται όλες οι καταβολές σε μετρητά για αγορές, δαπάνες, και άλλες συναλλαγές. Τα ποσά που δεν κατατίθενται σε τραπεζικούς λογαριασμούς, αλλά αφορούν φορολογητέα ύλη, αφαιρούνται.

Το νέο υπόλοιπο, που προκύπτει μετά από αυτούς τους υπολογισμούς, εξετάζεται για αυξήσεις και μειώσεις σε εισπρακτέους τραπεζικούς λογαριασμούς. Η τελική διαφορά συγκρίνεται με τα συνολικά δηλωθέντα εισοδήματα του φορολογούμενου. Εάν υπάρχει διαφορά, θεωρείται ως μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη και υπόκειται σε φορολόγηση, εκτός εάν μπορεί να αιτιολογηθεί επαρκώς από τον φορολογούμενο.

Αυτή η τεχνική αποτελεί έναν τρόπο για τις φορολογικές αρχές να εξακριβώνουν την ειλημμένη ανάληψη φορολογικών υποχρεώσεων από τους φορολογούμενους και να εξασφαλίζουν τη συμμόρφωσή τους με τους φορολογικούς νόμους. Είναι ένα εργαλείο που επιτρέπει στις φορολογικές αρχές να εξετάζουν τη χρηματοοικονομική δραστηριότητα των φορολογουμένων για τον εντοπισμό πιθανών παραβάσεων και την πιθανόν αποφυγή φορολογίας. (ΠΟΛ 1050/17.02.2014 - ΦΕΚ Β' 478/26-02-2014, 2014)

Στις 27/01/2020 δημοσιεύτηκε η Α 1008/2020 με απόφαση του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων για το καθορισμό και το τρόπο εφαρμογής των τεχνικών ελέγχων για των περιπτώσεων α και δ με σκοπό τον διορθωτικό προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης των φυσικών ή νομικών προσώπων ή κάθε είδους νομικής οντότητας που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα, όπου αναφερόντουσαν περιγραφικά τα εξής:

- Αρχή των αναλογιών (mark up method) – Περίπτωση α

Η μέθοδος της αρχής των αναλογιών είναι ένα χρήσιμο εργαλείο για τον προσδιορισμό των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα, των εκροών και των φορολογητέων κερδών ενός ελεγχόμενου προσώπου. Αυτή η μέθοδος βασίζεται στη χρήση αναλογιών και ποσοστών για να προσδιορίσει αυτά τα οικονομικά στοιχεία, και μπορεί να εφαρμοστεί σε διάφορα σενάρια.

Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα. Αναλύονται τα στοιχεία του ελεγχόμενου προσώπου και εκτιμάται το πραγματικό περιθώριο μικτού κέρδους. Το περιθώριο αυτό εφαρμόζεται στο κόστος πωληθέντων και παρεχόμενων υπηρεσιών για να υπολογιστούν τα έσοδα από την επιχειρηματική δραστηριότητα.

Στη συνέχεια, η μέθοδος χρησιμοποιείται και για τον προσδιορισμό των εκροών του ελεγχόμενου προσώπου. Εδώ, επίσης, χρησιμοποιούνται αναλογίες για τον προσδιορισμό των εκροών με βάση τα έσοδα ή άλλες σχετικές παραμέτρους.

Επιπλέον, η μέθοδος μπορεί να εφαρμοστεί και για τον προσδιορισμό των φορολογητέων κερδών του ελεγχόμενου προσώπου. Χρησιμοποιώντας αναλογίες και ποσοστά, μπορούν να υπολογιστούν τα φορολογητέα κέρδη με ακρίβεια.

Σημαντικό είναι να σημειωθεί ότι η μέθοδος των αναλογιών είναι ιδιαίτερα χρήσιμη σε επιχειρήσεις όπου το απόθεμα είναι ελεγχόμενο ή μπορεί να προσδιοριστεί με αξιόπιστο τρόπο. Επίσης, μπορεί να εφαρμοστεί εύκολα σε αγορές που μπορούν να καταταχθούν σε ομάδες με παρόμοιο ποσοστό περιθωρίου κέρδους.

Ο προσδιορισμός αυτών των οικονομικών στοιχείων με τη χρήση της αρχής των αναλογιών είναι σημαντικός για την αξιολόγηση της οικονομικής κατάστασης ενός ελεγχόμενου προσώπου και την προετοιμασία φορολογικών δηλώσεων. Εν τέλει, η ακρίβεια της μεθόδου εξαρτάται από τον αξιόπιστο προσδιορισμό των αναλογιών και ποσοστών που χρησιμοποιούνται στον υπολογισμό.

- Σχέσης της τιμής πώλησης προς το συνολικό όγκο κύκλου εργασιών (unit and volume method) – Περίπτωση δ

Η μέθοδος που περιγράφετε είναι ένας τρόπος υπολογισμού των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα, και ειδικότερα χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό της φορολογικής υποχρέωσης σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Αυτή η μέθοδος συνήθως χρησιμοποιείται όταν ένα επιχειρηματικό πρόσωπο έχει σχετικά σταθερές τιμές πώλησης για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες του καθ' όλη την φορολογική περίοδο.

Ο σκοπός είναι να προσδιοριστούν τα έσοδα της επιχείρησης με βάση τη σχέση της τιμής πώλησης προς το συνολικό όγκο κύκλου εργασιών.

Ο τρόπος λειτουργίας αυτής της μεθόδου περιλαμβάνει τα εξής βήματα:

- Καθορισμός της τιμής πώλησης ανά μονάδα προϊόντος και υπηρεσίας. Πρέπει να καθοριστεί η τιμή πώλησης για κάθε μονάδα προϊόντος ή υπηρεσίας που παρέχεται από την επιχείρηση
- Υπολογισμός του συνολικού όγκου κύκλου εργασιών. Αυτός ο όγκος κύκλου εργασιών μπορεί να προσδιοριστεί είτε από τα λογιστικά αρχεία της επιχείρησης είτε από τρίτες πηγές
- Υπολογισμός των εσόδων. Εφαρμόζεται η τιμή πώλησης ανά μονάδα προϊόντος και υπηρεσίας πάνω στον συνολικό όγκο του κύκλου εργασιών. Αυτός ο υπολογισμός παράγει τα έσοδα από επιχειρηματική δραστηριότητα

Αυτή η μέθοδος είναι χρήσιμη σε περιπτώσεις όπου μπορούν να προσδιοριστούν οι εισροές που αναλώνονται ανά μονάδα παραγόμενου προϊόντος και υπηρεσίας και είναι γνωστή η τιμή πώλησης ανά μονάδα παραγόμενου προϊόντος και υπηρεσίας και το ελεγχόμενο πρόσωπο έχει περιορισμένη ποικιλία προϊόντων ή υπηρεσιών και οι τιμές πώλησης και αμοιβές είναι σταθερές κατά τη διάρκεια της φορολογικής περιόδου. Αυτή η μέθοδος μπορεί να βοηθήσει στον προσδιορισμό των φορολογικών υποχρεώσεων ενός επιχειρηματικού προσώπου όταν ισχύουν οι παραπάνω προϋποθέσεις, καθώς παρέχει έναν απλό και συγκρίσιμο τρόπο υπολογισμού των εσόδων. Πρέπει όμως να ληφθούν υπόψη οι συγκεκριμένες συνθήκες και προϋποθέσεις κάθε περίπτωσης για να εξασφαλιστεί η κατάλληλη εφαρμογή της μεθόδου. (Α 1008/2020 - ΦΕΚ Β' 88/27-01-2020, 2020)

Τελευταία τροποποίηση που έγινε του άρθρου 27, είναι η αντικατάσταση του Γενικού Γραμματέα με τον Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων, όπου και δημοσιεύετε με το ΦΕΚ Α 206/04.11.2022 νόμο 4987/2022 και άρθρο 27. Η σχετική απόφαση δημοσιοποιείται στο ΦΕΚ Β' 88/27-01-2020 με την Α 1008/2020. Ο λόγος που έγινε αυτή η αλλαγή είναι διότι με το ΦΕΚ Α94/27.05.2016 νόμος 4389 καταργείται η Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών και τη θέση του Γενικού Γραμματέα έχει πλέον ο Διοικητής της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων. (Νόμος 4389/2016 - ΦΕΚ Α 94/27.05.2016, 2016) Ο νόμος

4987/2022 και ειδικότερα το άρθρο 27 έχει ισχύει ως και σήμερα. (Α 1008/2020 - ΦΕΚ Β' 88/27-01-2020, 2020)

1.4 ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΜΜΕΣΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΛΕΓΧΟΥ

Η σημασία της τήρησης φορολογικών μεθόδων εκτείνεται πέρα από τα εθνικά σύνορα, καθώς ακολουθούνται και από χώρες παγκοσμίως. Οι έμμεσες τεχνικές ελέγχου υποστηρίζονται από διεθνείς οργανισμούς όπως ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (OECD), το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (IMF), και ο Ενδο-ευρωπαϊκός Οργανισμός Φορολογικών Διοικήσεων. Επίσης, η Εσωτερική Υπηρεσία Εσόδων (IRS) στις Ηνωμένες Πολιτείες εφαρμόζει αντίστοιχες τεχνικές.

Οι έμμεσες τεχνικές ελέγχου, στο πλαίσιο της οικονομίας, αναφέρονται σε μεθόδους που χρησιμοποιούν οι κυβερνήσεις ή οι ρυθμιστικές αρχές για να επηρεάσουν οικονομικές μεταβλητές ή αποτελέσματα χωρίς να παρεμβαίνουν άμεσα στην αγορά ή την οικονομία. Οι τεχνικές αυτές χρησιμοποιούνται συνήθως για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων πολιτικής, όπως η σταθεροποίηση της οικονομίας, η προώθηση της ανάπτυξης ή η αντιμετώπιση των αδυναμιών της αγοράς, ελαχιστοποιώντας παράλληλα την άμεση κυβερνητική παρέμβαση (Padró & Yared, 2012). Ακολουθούν ορισμένες βασικές τεχνικές έμμεσου ελέγχου από οικονομική άποψη:

- Νομισματική πολιτική: Οι κεντρικές τράπεζες, όπως η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ, χρησιμοποιούν τη νομισματική πολιτική ως έμμεση τεχνική ελέγχου. Μπορούν να επηρεάσουν την προσφορά χρήματος, τα επιτόκια και τις πιστωτικές συνθήκες για να επηρεάσουν τον πληθωρισμό, την απασχόληση και τη συνολική οικονομική δραστηριότητα. Ρυθμίζοντας τα επιτόκια, οι κεντρικές τράπεζες μπορούν να ενθαρρύνουν ή να αποθαρρύνουν τον δανεισμό, τις δαπάνες και τις επενδύσεις.
- Δημοσιονομική πολιτική: Οι κυβερνήσεις μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη δημοσιονομική πολιτική, η οποία περιλαμβάνει αλλαγές στη φορολογία και τις κρατικές δαπάνες, για να επηρεάσουν το συνολικό επίπεδο ζήτησης στην οικονομία. Για παράδειγμα, μπορούν να χρησιμοποιήσουν μειώσεις φόρων ή αυξημένες κρατικές δαπάνες για να τονώσουν την οικονομική ανάπτυξη κατά

τη διάρκεια μιας ύφεσης ή μπορούν να εφαρμόσουν αυξήσεις φόρων και μειωμένες δαπάνες για την καταπολέμηση του πληθωρισμού.

- **Ρύθμιση:** Οι κυβερνήσεις συχνά χρησιμοποιούν τη ρύθμιση για να ελέγχουν έμμεσα την οικονομική δραστηριότητα. Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει την επιβολή προτύπων ασφαλείας, περιβαλλοντικών κανονισμών και αντιμονοπωλιακών νόμων. Ρυθμίζοντας διάφορους κλάδους, οι κυβερνήσεις στοχεύουν στη διόρθωση των αδυναμιών της αγοράς, στη διασφάλιση της προστασίας των καταναλωτών και στην προώθηση του θεμιτού ανταγωνισμού.
- **Φορολογία:** Η φορολογία είναι μια ισχυρή τεχνική έμμεσου ελέγχου. Επιβάλλοντας φόρους σε ορισμένα αγαθά ή δραστηριότητες, οι κυβερνήσεις μπορούν να επηρεάσουν τη συμπεριφορά των καταναλωτών. Για παράδειγμα, οι υψηλότεροι φόροι στον καπνό και το αλκοόλ μπορούν να αποθαρρύνουν την κατανάλωση, ενώ τα φορολογικά κίνητρα για τις επιχειρήσεις μπορούν να προωθήσουν τις επενδύσεις.
- **Επιδότησεις:** Οι κυβερνήσεις μπορούν να παρέχουν επιδοτήσεις σε συγκεκριμένες βιομηχανίες ή τομείς για να επηρεάσουν έμμεσα την ανάπτυξή τους. Αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την ενθάρρυνση της ανάπτυξης κλάδων που θεωρούνται στρατηγικά σημαντικοί ή για την προώθηση συγκεκριμένων δραστηριοτήτων, όπως η έρευνα και η ανάπτυξη.
- **Πολιτική συναλλαγματικών ισοτιμιών:** Οι κυβερνήσεις μπορούν να επηρεάσουν τις συναλλαγματικές ισοτιμίες, οι οποίες μπορούν να επηρεάσουν έμμεσα τα εμπορικά ισοζύγια και την ανταγωνιστικότητα των εγχώριων βιομηχανιών. Αυτό γίνεται συχνά με παρεμβάσεις στην αγορά συναλλάγματος ή με τον καθορισμό στόχων συναλλαγματικών ισοτιμιών.
- **Πληροφόρηση και επικοινωνία:** Οι κυβερνήσεις και οι ρυθμιστικοί φορείς μπορούν να χρησιμοποιήσουν εκστρατείες ενημέρωσης και επικοινωνίας για να επηρεάσουν τη συμπεριφορά των καταναλωτών και των επιχειρήσεων. Για παράδειγμα, μπορούν να προωθήσουν την ενεργειακή απόδοση ή την υπεύθυνη κατανάλωση μέσω εκστρατειών ευαισθητοποίησης του κοινού.
- **Πολιτική ανταγωνισμού:** Οι αντιμονοπωλιακοί νόμοι και οι νόμοι περί ανταγωνισμού είναι έμμεσες τεχνικές ελέγχου που αποσκοπούν στο να διασφαλίσουν ότι οι αγορές παραμένουν ανταγωνιστικές. Αποτρέποντας τα

μονοπώλια και τις αντι-ανταγωνιστικές πρακτικές, οι κυβερνήσεις προωθούν την αποτελεσματικότητα της αγοράς και την επιλογή των καταναλωτών.

- Δίκτυα κοινωνικής προστασίας: Τα προγράμματα κοινωνικής πρόνοιας, όπως τα επιδόματα ανεργίας και η επισιτιστική βοήθεια, μπορούν να σταθεροποιήσουν έμμεσα την οικονομία παρέχοντας στήριξη σε άτομα κατά τη διάρκεια οικονομικών υφέσεων. Αυτό συμβάλλει στη διατήρηση των καταναλωτικών δαπανών και στην αποτροπή περαιτέρω οικονομικής ύφεσης κατά τη διάρκεια των υφέσεων.
- Προγράμματα εκπαίδευσης και κατάρτισης: Οι επενδύσεις στην εκπαίδευση και την κατάρτιση μπορούν να επηρεάσουν έμμεσα την οικονομία βελτιώνοντας τις δεξιότητες και την παραγωγικότητα του εργατικού δυναμικού, το οποίο με τη σειρά του ενισχύει την οικονομική ανάπτυξη και την ανταγωνιστικότητα.

Αυτές οι έμμεσες τεχνικές ελέγχου χρησιμοποιούνται γενικά για να κατευθύνουν την οικονομία προς συγκεκριμένους οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους, ελαχιστοποιώντας παράλληλα την άμεση κυβερνητική παρέμβαση στην αγορά. Η αποτελεσματικότητα αυτών των τεχνικών εξαρτάται από διάφορους παράγοντες, όπως το οικονομικό πλαίσιο, οι συγκεκριμένοι στόχοι πολιτικής και η εφαρμογή των μέτρων. Επιπλέον, συχνά υπάρχουν συμβιβασμοί και απρόβλεπτες συνέπειες που συνδέονται με αυτές τις τεχνικές, τις οποίες οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους κατά τη χάραξη οικονομικών πολιτικών (Heussen, You, Biegel, Hansen & Andersen, 2012).

Οι αυστηροί φορολογικοί έλεγχοι και οι κοινές πρακτικές είναι ουσιώδεις για την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής και τη διασφάλιση της δίκαιης κατανομής των φορολογικών επιβαρύνσεων. Αυτό διασφαλίζει την χρηματοοικονομική σταθερότητα και την ανάπτυξη των χωρών. Επιπλέον, η συμμόρφωση με διεθνείς φορολογικούς κανόνες βοηθά στην αντιμετώπιση διεθνών φορολογικών προκλήσεων, όπως η κερδοσκοπία και η αποφυγή διπλής φορολόγησης.

Τέλος, η διεθνής συνεργασία στον τομέα των φορολογικών ελέγχων συμβάλλει στη δημιουργία ενός πιο συνεκτικού φορολογικού πλαισίου σε διεθνές επίπεδο,

προωθώντας τη συνοχή και την αποφυγή διεθνών φορολογικών προβλημάτων, όπως η διπλή φορολόγηση. Η συνεργασία με παγκόσμιους οργανισμούς βοηθά στη δημιουργία ενός πιο συνεκτικού φορολογικού πλαισίου, προωθώντας τη διαφάνεια και τη διασφάλιση ότι οι εταιρείες και οι πολίτες συμμορφώνονται με τις φορολογικές υποχρεώσεις τους. Συνολικά, οι διεθνείς φορολογικές πρακτικές είναι κρίσιμες για τη διατήρηση της διεθνούς φορολογικής δικαιοσύνης και οικονομικής σταθερότητας (Αγγελάκης, 2023).

Οι έμμεσες τεχνικές ελέγχου αντιπροσωπεύουν μια κρίσιμη διαδικασία που εφαρμόζεται σε πολλούς τομείς. Ειδικότερα, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την ουσιώδη σπουδαιότητά τους σε σχέση με τη φορολογία, την οικονομία και τη διακυβέρνηση και τον συνεχή εκσυγχρονισμό των ελεγκτικών υπηρεσιών που προϋπήρχαν και με συνεχή εξέλιξη στην εφαρμογή σύγχρονων και πρωτοποριακών μεθόδων ελέγχου.

Έχουν βασικό ρόλο στην επίτευξη φορολογικής συμμόρφωσης. Βοηθούν στην εξασφάλιση ότι οι πολίτες και οι επιχειρήσεις συμμορφώνονται με τους φορολογικούς νόμους και τους κανονισμούς, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα τη δίκαιη κατανομή του φορολογικού βάρους. Αυτό διασφαλίζει τη σταθερότητα του φορολογικού συστήματος και την ανακούφιση της πίεσης από το δημόσιο χρέος (Heussen, You, Biegel, Hansen & Andersen, 2012).

Ανιχνεύουν ανομοιομορφίες και ανωμαλίες στη φορολογική δήλωση και την οικονομική δραστηριότητα, προστατεύοντας τα έσοδα του κράτους που απαιτούνται για την παροχή κρατικών υπηρεσιών και τη χρηματοδότηση δημοσίων προγραμμάτων. Η σημασία τους διαρκεί πέρα από τον φορολογικό τομέα. Συμβάλλουν στην προώθηση της οικονομικής σταθερότητας, διασφαλίζοντας ότι τα κράτη διαθέτουν τα απαραίτητα έσοδα για την υποστήριξη της οικονομικής ανάπτυξης και της ευημερίας των πολιτών τους. Τα φορολογικά έσοδα προσφέρουν τη δυνατότητα χρηματοδότησης της υγείας, της εκπαίδευσης, των υποδομών και των κοινωνικών προγραμμάτων. Επιπλέον, προωθούν τη διαφάνεια και τη δικαιοσύνη. Εξασφαλίζουν ότι όλοι οι πολίτες και οι επιχειρήσεις αντιμετωπίζονται ισότιμα ενώπιον του νόμου, αποτρέποντας τη διάπραξη αδικιών ή διακρίσεων.

Συνολικά, οι έμμεσοι τεχνικοί έλεγχοι προσφέρουν μια θεμελιώδη υπηρεσία που διασφαλίζει τη διακυβέρνηση, την οικονομική σταθερότητα και τη δίκαιη κατανομή του φορολογικού βάρους, ενισχύοντας έτσι την ευημερία των κοινωνιών και τη διασφάλιση της διαφάνειας και της δικαιοσύνης σε διεθνές επίπεδο. (Αγγελάκης, 2023)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ΟΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΜΜΕΣΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ

2.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στο παρόν κεφάλαιο, θα εξετάσουμε θεωρητικά τις μεθόδους έμμεσου προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης. Συγκεκριμένα, θα αναλύσουμε τις πέντε μεθόδους των τεχνικών προσδιορισμού παρέχοντας πεδία εφαρμογής και σχηματικές απεικονίσεις. Όσον αφορά τη λογιστική αναπαράσταση και παραδείγματα κατανόησης, αυτά θα αναλυθούν στο επόμενο κεφάλαιο της εργασίας.

2.2 ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΑΝΑΛΟΓΙΩΝ (MARK UP METHOD)

2.2.1 ΜΕΘΟΔΟΣ

Η μέθοδος των αναλογιών αφορά φυσικά αλλά και νομικά πρόσωπα σύμφωνα με την υπ' αριθμ Α 2008/2020 του άρθρου 2 απόφασης της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων.

Η παρούσα μέθοδος αποσκοπεί στον προσδιορισμό των εσόδων από την επιχειρηματική δραστηριότητα μιας ελεγχόμενης οντότητας με βάση διάφορες αναλογίες, με κύρια αναφορά στο μικτό περιθώριο κέρδους. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, αρχικά διερευνούμε τις οικονομικές εκροές και τα κερδοφόρα έσοδα της ελεγχόμενης οντότητας.

Στη συνέχεια, προχωρούμε στον έλεγχο του κόστους που σχετίζεται με τα αγαθά και τις υπηρεσίες που πωλούνται από την ελεγχόμενη οντότητα. Αυτός ο έλεγχος πραγματοποιείται μέσω λεπτομερής ανάλυσης δεδομένων και πληροφοριών που προέρχονται είτε από την ίδια την εταιρεία είτε από εξωτερικές πηγές με στόχο να εντοπιστεί το ακριβές μικτό περιθώριο κέρδους της.

Όταν το μικτό περιθώριο κέρδους εφαρμόζεται στο συνολικό κόστος των πωλούμενων αγαθών και παρεχόμενων υπηρεσιών, αυτό οδηγεί στον υπολογισμό των πραγματικών εσόδων από την επιχειρηματική δραστηριότητα της ελεγχόμενης οντότητας.

Αυτή η διαδικασία απαιτεί προσεκτική ανάλυση και επαλήθευση των οικονομικών στοιχείων, καθώς και σωστούς υπολογισμούς του μικτού περιθωρίου κέρδους. Αυτό συνεισφέρει στη δημιουργία μιας αξιόπιστης εικόνας των εσόδων που προκύπτουν από την επιχειρηματική δραστηριότητα της ελεγχόμενης οντότητας.

Συνολικά, αυτή η προσέγγιση αναλυτικής επαλήθευσης των οικονομικών δεδομένων και υπολογισμού του μικτού περιθωρίου κέρδους αποτελεί ένα σημαντικό εργαλείο για την κατανόηση και τον προσδιορισμό των πραγματικών εσόδων από την επιχειρηματική δραστηριότητα της εταιρείας. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.2.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Η εν λόγω μέθοδος αντιπροσωπεύει μια συστηματική προσέγγιση που εφαρμόζεται για τον υπολογισμό των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα των εκροών και των φορολογητέων κερδών μιας οντότητας υπό έλεγχο. Αυτή η προσέγγιση βασίζεται στην αρχή του μικτού περιθωρίου κέρδους, το οποίο αναπαριστά το ποσοστό κέρδους που προκύπτει από τις πωλήσεις ή τις υπηρεσίες σε σχέση με το κόστος τους. Η εφαρμογή αυτής της μεθόδου είναι κατάλληλη για επιχειρήσεις που διαχειρίζεται το απόθεμά τους με σαφήνεια και ακρίβεια ή σε περιπτώσεις όπου οι αγορές μπορούν να ομαδοποιηθούν σε κατηγορίες με παρόμοια ποσοστά κέρδους.

Ο βασικός στόχος αυτής της προσέγγισης είναι η ανάκτηση των πραγματικών εσόδων που προκύπτουν από την επιχειρηματική δραστηριότητα της ελεγχόμενης οντότητας. Για την επίτευξη αυτού του στόχου, η διαδικασία ξεκινά με τον υπολογισμό του μικτού περιθωρίου κέρδους, το οποίο αντιστοιχεί στο ποσοστό κέρδους προς το κόστος των πωλήσεων ή των παρεχόμενων υπηρεσιών.

Έπειτα, ακολουθεί η ακριβής αξιολόγηση του κόστους αυτών των πωλήσεων ή των υπηρεσιών. Αυτό συμβαίνει μέσω της λεπτομερούς ανάλυσης των οικονομικών στοιχείων και των δεδομένων που προέρχονται από την ελεγχόμενη οντότητα αλλά και από τις εξωτερικές πηγές. Η επίτευξη ακριβούς κατανόησης και ανάλυσης των εσόδων απαιτεί τον προσδιορισμό του ακριβούς περιθωρίου κέρδους, κάτι που συμβάλλει στην ανάπτυξη βαθύτερης κατανόησης των οικονομικών διαδικασιών της ελεγχόμενης οντότητας.

Συνολικά, αυτή η μέθοδος αποτελεί έναν προηγμένο τρόπο ανάλυσης των οικονομικών επιδόσεων μίας οντότητας υπό έλεγχο και προσφέρει τη δυνατότητα για μια πιο ακριβή και αξιόπιστη εκτίμηση των οικονομικών της επιδόσεων. Επιτρέπει επίσης την αποκάλυψη πιθανών διαφορών μεταξύ των δηλωθέντων εσόδων και των πραγματικών εσόδων, βοηθώντας έτσι στην πρόληψη της φορο - αποφυγής και την διατήρηση της οικονομικής διαφάνειας. (Μέντης, 2021)

2.2.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ

Πεδίο εφαρμογής

Φυσικά πρόσωπα, Νομικά πρόσωπα ή Νομικές οντότητες που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

Προϋποθέσεις εφαρμογής

Αρχή των Αναλογιών

ή

Τα λογιστικά αρχεία ή οι οικονομικές καταστάσεις να μην τηρούνται ή να μην συντάσσονται σύμφωνα με το νόμο για τα λογιστικά πρότυπα

ή

Όταν τα φορολογικά στοιχεία ή τα λοιπά προβλεπόμενα σχετικά δικαιολογητικά να μην συντάσσονται σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας
ή

Όταν τα λογιστικά αρχεία ή φορολογικά στοιχεία δεν προσκομίζονται στη φορολογική διοίκηση μετά από σχετική πρόσκληση

Απόφαση έγκρισης (Α 1008/2020) (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Στάδιο 1^ο

Αναλύονται οι πωλήσεις ή και το κόστος πωλήσεων

Στάδιο 2^ο

Προσδιορίζεται μία αναλογία ή ποσοστό ή δείκτης

Στάδιο 3^ο

Η ανωτέρω αναλογία εφαρμόζεται σε μία βάση

Τα προσδιορισθέντα έσοδα συγκρίνονται με τα αντίστοιχα δηλωθέντα έσοδα. Σε περίπτωση που είναι μεγαλύτερα, τότε κοινοποιείται στον φορολογούμενο Σημείωμα Διαπιστώσεων Ελέγχου και έχει το δικαίωμα να τοποθετηθεί για την εν λόγω διαφορά, είτε να την αμφισβητήσει, είτε να την αιτιολογήσει.

- Αν γίνουν δεκτοί οι ισχυρισμοί του φορολογούμενου η έρευνα της φορολογικής διοίκησης ολοκληρώνεται στο σημείο αυτό
- Αν δεν γίνουν δεκτοί ή αν γίνουν εν μέρη δεκτοί, τότε η φορολογική διοίκηση προχωρά σε αναμόρφωση του φορολογητέου εισοδήματος επί τη βάση των πορισμάτων από την εφαρμογή της αρχής των αναλογιών

Εφόσον τα έσοδα είναι μεγαλύτερα από τα δηλωθέντα έσοδα τότε συνιστούν τα τελικά έσοδα από επιχειρηματική δραστηριότητα

↓ Τα αναμορφωθέντα έσοδα αποτελούν τη βάση έκδοσης πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.3 ΑΝΑΛΥΣΗ ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑΣ (SOURCE AND APPLICATION OF FUNDS METHOD)

2.3.1 ΜΕΘΟΔΟΣ

Η μέθοδος της ανάλυσης ρευστότητας αφορά φυσικά πρόσωπα και ορίζεται σύμφωνα με την υπ' αριθμ ΠΟΛ 1050/2014 του άρθρου 2. Η μέθοδος που περιγράφεται είναι γνωστή με διάφορα ονόματα, όπως τεχνική ανάλυσης ρευστότητας, μέθοδος των δαπανών, μέθοδος του υπερβάλλοντος κόστους, μέθοδος λογαριασμού Τ και κατάσταση κεφαλαίων.

Η μέθοδος Πηγή και Χρήση Κεφαλαίων, γνωστή και ως Κατάσταση Μεταβολών Χρηματοοικονομικής Θέσης ή Κατάσταση Ροής Κεφαλαίων, είναι ένα εργαλείο χρηματοοικονομικής ανάλυσης που χρησιμοποιείται για την παρακολούθηση και ανάλυση των μεταβολών της χρηματοοικονομικής θέσης μιας εταιρείας κατά τη διάρκεια μιας συγκεκριμένης περιόδου. Βοηθά τα ενδιαφερόμενα μέρη, όπως οι επενδυτές, οι πιστωτές και η διοίκηση, να καταλάβουν πώς δημιουργήθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν τα κεφάλαια σε μια εταιρεία. Η μέθοδος παρέχει πληροφορίες σχετικά με τις πηγές των κεφαλαίων (από πού προήλθαν τα χρήματα) και τις εφαρμογές των κεφαλαίων (πώς χρησιμοποιήθηκαν τα χρήματα).

Η μέθοδος είναι χρήσιμη για τη χρηματοοικονομική ανάλυση, διότι επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να αξιολογούν τον τρόπο με τον οποίο μια εταιρεία διαχειρίζεται τους χρηματοοικονομικούς της πόρους. Με την εξέταση των πηγών και των εφαρμογών των κεφαλαίων, μπορεί κανείς να αποκτήσει πληροφορίες σχετικά με τη ρευστότητα, τη χρηματοοικονομική σταθερότητα και τις στρατηγικές ανάπτυξης της εταιρείας. Βοηθά επίσης στον εντοπισμό τομέων όπου η εταιρεία μπορεί να αντιμετωπίζει οικονομικές προκλήσεις ή ευκαιρίες βελτίωσης (Dodge & Dodge, 1991).

Στόχος αυτής της προσέγγισης είναι να προσδιορίσει τη φορολογητέα ύλη με την ανάλυση των εσόδων, είτε αυτά υπόκεινται σε φορολογία είτε όχι, καθώς και των αγορών και δαπανών που σχετίζονται με επαγγελματικές, ατομικές και οικογενειακές δραστηριότητες. Επιπλέον, αναλύει τις αυξήσεις και μειώσεις στα περιουσιακά στοιχεία και τις υποχρεώσεις που αφορούν επαγγελματικές, ατομικές και οικογενειακές οικονομικές δραστηριότητες φυσικών προσώπων (Gillies, 2014). Αυτή η μέθοδος αποτελεί ένα ισχυρό εργαλείο για τον φορολογικό προσδιορισμό, εξετάζοντας πολλές πτυχές των οικονομικών δραστηριοτήτων, ανεξάρτητα από το εάν αφορούν επαγγελματικές, ατομικές ή οικογενειακές επιχειρήσεις. Αποτελεί έναν πολύτιμο πόρο για τους φορολογούμενους φυσικών προσώπων προκειμένου να αξιολογήσουν τις φορολογικές τους υποχρεώσεις με ακρίβεια, ανεξαρτήτως της φύσης των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων που ασκούν.

Με τη παρούσα μέθοδο δημιουργείται ισοζύγιο δύο στηλών <<Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων>> και <<Αναλώσεις Κεφαλαίων / Εσόδων>>.

Στη στήλη <<Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων>> περιλαμβάνονται τα κάθε μορφής έσοδα που έχουν εισπραχθεί στη διάρκεια της ελεγχόμενης φορολογικής περιόδου των οποίων αποδεικνύεται η πραγματοποίηση και η νομιμότητα των συναλλαγών.

Στη στήλη <<Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων>> περιλαμβάνονται όλες οι πραγματοποιηθείσες αναλώσεις κατά τη διάρκεια της ελεγχόμενης φορολογικής περιόδου.

Η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο στηλών θεωρείται μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη και εφόσον δεν αιτιολογείται υπόκειται σε φορολόγηση. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.3.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Η συγκεκριμένη προσέγγιση απευθύνεται σε φυσικά πρόσωπα, με ορισμένες προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται προκειμένου να εφαρμοστεί. Πρώτον, απαιτείται να υπάρχει η κατάσταση όπου το εισόδημα που έχει δηλωθεί στον

φορολογικό φάκελο του φυσικού προσώπου δεν είναι επαρκές για να καλύψει τα βασικά έξοδα διαβίωσής τους. Αυτό σημαίνει ότι το εισόδημα που αποκομίζουν από την εργασία τους ή από άλλες πηγές δεν επαρκεί για να προσφέρει την απαραίτητη οικονομική στήριξη για την καθημερινή τους ζωή.

Προβλέπεται ότι εάν υπάρχει αύξηση της περιουσίας του φυσικού προσώπου, αυτή η αύξηση δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο με τα εισοδήματα που έχουν δηλωθεί. Συγκεκριμένα, υπάρχουν περιπτώσεις όπου οι αυξήσεις στην περιουσία είναι τόσο υψηλές που υπερβαίνουν σημαντικά τα εισοδήματα που έχουν αναφερθεί στον φορολογικό φάκελο.

Αυτή η μέθοδος αποτελεί σημαντικό εργαλείο για την εξακρίβωση πιθανών παραλείψεων στην αναφορά των εισοδημάτων, είτε πρόκειται για επιδιωκόμενη απόκρυψη εισοδημάτων είτε για λάθη στη δήλωση. Συνεπώς, η εφαρμογή αυτής της μεθόδου είναι κρίσιμη για τη διασφάλιση της δικαιοσύνης και της ακρίβειας στην καταβολή των φόρων από τα φυσικά πρόσωπα.

Πρέπει να γίνει ένας λεπτομερής και σχολαστικός έλεγχος για να διαπιστωθεί εάν τα εισοδήματα που έχουν δηλωθεί αντιστοιχούν πραγματικά στην οικονομική πραγματικότητα του φυσικού προσώπου. Σε περίπτωση που τα εισοδήματα είναι ανεπαρκή για την κάλυψη των βασικών δαπανών διαβίωσης, είναι πιθανό να υπάρχει απόκρυψη εισοδημάτων. Αντίστοιχα, αν η περιουσία αυξάνεται δραματικά και αυτή η αύξηση δεν αντικατοπτρίζεται στα δηλωθέντα εισοδήματα, τότε πιθανόν να υπάρχει παράλειψη ή ανακρίβεια στη φορολογική δήλωση.

Σημαντικό είναι να επισημανθεί ότι η εφαρμογή αυτής της μεθόδου δεν προβλέπει μόνο ποινικές κυρώσεις σε περιπτώσεις απάτης στη φορολογική δήλωση, αλλά βοηθά επίσης στον προσδιορισμό των πιθανών φορολογητέων εισοδημάτων που ενδέχεται να έχουν παραλειφθεί. Έτσι, εξασφαλίζεται όχι μόνο η επιβολή των κατάλληλων φορολογικών επιβαρύνσεων, αλλά και η δίκαιη κατανομή του φορολογικού φορτίου μεταξύ των πολιτών.

Τέλος, η προσέγγιση αυτή απαιτεί τη συνεργασία με τις αρμόδιες φορολογικές αρχές και την προσκόμιση της αναγκαίας τεκμηρίωσης και πληροφοριών για την

ακριβή αξιολόγηση της οικονομικής κατάστασης του φυσικού προσώπου. Είναι ένα εργαλείο που συμβάλλει στην διασφάλιση της φορολογικής ενίσχυσης σύμφωνα με τη νομοθεσία, ενισχύοντας την εμπιστοσύνη στο φορολογικό σύστημα και προάγοντας τη συμμόρφωση με τους φορολογικούς κανόνες των φυσικών προσώπων. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.3.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ

Διάθεση Κεφαλαίων

[Αύξηση αξίας περιουσιακών στοιχείων, Διαθέσιμα μετρητά, Δαπάνες (εκπιπόμενες ή εν γένει δηλωθείσες, μη δηλωθεόσες ή μη εκπεπτέες)]

Μείον

Πηγές Εσόδων

(Ρευστοποίηση περιουσιακών στοιχείων, Μη φορολογητέα εισοδήματα, Φορολογητέα εισοδήματα, Διαθέσιμα μετρητά) (Μέντης Γ, Μουζάκης Σ, Πέττας Ν, Έμμεσες Τεχνικές Προσδιορισμού Φορολογητέας Ύλης, Αθήνα, 2021)

Πεδίο εφαρμογής

Φυσικά πρόσωπα και όχι νομικά πρόσωπα

1 Φυσικά πρόσωπα που δεν ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

2 Φυσικά πρόσωπα που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

1.1 Εισόδημα κάθε πηγής

2.1 Εισοδήματα από επιχειρηματική δραστηριότητα

2.1.1 Εισοδήματα λοιπών πηγών πλην κερδών από επιχειρηματική δραστηριότητα

Προϋποθέσεις εφαρμογής

Ανάλυση ρευστότητας του φορολογούμενου (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων

(Υπόλοιπο τραπεζικών λογαριασμών στην αρχή της ελεγχόμενης περιόδου, Υπόλοιπο λογιστικών λογαριασμών στις οποίες συμμετέχει ο ελεγχόμενος στην αρχή της ελεγχόμενης περιόδου, Αναλήψεις από εταιρίες του συμμετέχει ο ελεγχόμενος, Ακαθάριστο εισόδημα από ακίνητα, Μισθοί / Συντάξεις, Επιδόματα, Έσοδα από τόκους, δικαιώματα, μερίσματα κλπ, Πώληση από κινητή και ακίνητη περιουσία, Είσπραξη δανείων ή προσωπικών ή τραπεζικών, Είσπραξη ασφαλιστικών αποζημιώσεων, εισφορές φόρων, Είσπραξη από αλληλόχρεο λογαριασμό, Μετρητά)

Αναλώσεις Κεφαλαίων / Εσόδων

(Υπόλοιπο τραπεζικών λογαριασμών στο τέλος της ελεγχόμενης περιόδου, Υπόλοιπο λογιστικών λογαριασμών στις οποίες συμμετέχει ο ελεγχόμενος στο τέλος της ελεγχόμενης περιόδου, Συνεισφορές στις εταιρίες που συμμετέχει ο ελεγχόμενος, Κόστος διατήρησης ακίνητης περιουσίας, Αγορές μετοχών, δικαιωμάτων κλπ, Αγορά ακινήτων, ανέγερση οικοδομών, κλπ, Αγορές κινητών, Χορήγηση δανείων, Εξόφληση δανείων, Καταβολή ασφαλίσεων, προστίμων, αποζημιώσεων, δωρεών, κλπ, Καταβολή φόρων, Δαπάνες διαβίωσης που εξοφλήθηκαν) (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.4 ΚΑΘΑΡΗΣ ΘΕΣΗΣ (NET WORTH METHOD)

2.4.1 ΜΕΘΟΔΟΣ

Η μέθοδος της καθαρής θέσης αφορά φυσικά πρόσωπα και ορίζεται σύμφωνα με την υπ' αριθμ ΠΟΛ 1050/2014 του άρθρου 2.

Η διαδικασία αυτή αποσκοπεί στην ανακατασκευή του οικονομικού ιστορικού ενός φυσικού προσώπου για φορολογικούς σκοπούς. Αυτό σημαίνει ότι εξετάζονται όλες οι οικονομικές πτυχές του φορολογούμενου, συμπεριλαμβανομένων των προσωπικών, οικογενειακών και επαγγελματικών περιουσιακών στοιχείων. Επιπλέον,

λαμβάνονται υπόψη όλες οι οικονομικές απαιτήσεις, όπως προσωπικές, οικογενειακές και επαγγελματικές, καθώς και ατομικές και οικογενειακές δαπάνες. Επιπλέον, συμπεριλαμβάνονται τα εισοδήματα από διάφορες πηγές, όπως τα ατομικά και οικογενειακά.

Ουσιαστικά, δημιουργείται ένας λεπτομερής πίνακας ενεργητικού και παθητικού για κάθε φορολογική περίοδο, με τη φορολογική περίοδο προηγούμενη της πρώτης ελεγχόμενης περιόδου ως βάση. Το ενεργητικό περιλαμβάνει όλα τα περιουσιακά στοιχεία και τις καταθέσεις σε χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στο τέλος κάθε φορολογικής περιόδου, ενώ το παθητικό περιλαμβάνει τις αντίστοιχες οικονομικές υποχρεώσεις.

Η διαφορά μεταξύ του ενεργητικού και του παθητικού αντιπροσωπεύει την καθαρή οικονομική θέση του φορολογούμενου για κάθε φορολογική περίοδο. Από αυτήν την καθαρή θέση αφαιρούνται οι αυξήσεις ή οι μειώσεις που αντιστοιχούν σε απόκτηση περιουσιακών στοιχείων χωρίς αντάλλαγμα, όπως θάνατος, δωρεά, γονική παροχή, προίκα, κέρδη από τυχερά παιχνίδια, ανταλλαγή και πώληση, καθώς και με τις ατομικές και οικογενειακές δαπάνες. Το τελικό αποτέλεσμα συγκρίνεται με τα δηλωθέντα εισοδήματα. Ό,τι διαφορά προκύπτει θεωρείται μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη και υπόκειται σε φορολόγηση, εκτός εάν υπάρχει αιτιολόγηση για αυτήν. Με αυτόν τον τρόπο, η διαδικασία αυτή επιτρέπει την αξιολόγηση της φορολογικής κατάστασης ενός φυσικού προσώπου με σαφήνεια και διαφάνεια, βοηθώντας στη διασφάλιση της φορολογικής συμμόρφωσης. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.4.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Η μέθοδος που περιγράφετε αφορά τον υπολογισμό της καθαρής θέσης ενός φυσικού προσώπου και έχει εφαρμογή σε φορολογικούς κανονισμούς. Παρόλο που η έννοια της καθαρής θέσης συναντάται συνήθως σε ισολογισμούς νομικών προσώπων αυτή η μέθοδος εφαρμόζεται σε φυσικά πρόσωπα υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις.

Μία από τις προϋποθέσεις για να εφαρμοστεί αυτή η μέθοδος είναι ότι το εισόδημα που έχει δηλωθεί από το φυσικό πρόσωπο δεν είναι επαρκές για να καλύψει τις προσωπικές δαπάνες διαβίωσής του. Αυτό σημαίνει ότι, αν οι δαπάνες του φυσικού προσώπου είναι υψηλότερες από το εισόδημά του, τότε μπορεί να εφαρμοστεί αυτή η μέθοδος για να εξεταστεί η περαιτέρω φορολογική του κατάσταση.

Επιπλέον, μια δεύτερη προϋπόθεση για την εφαρμογή αυτής της μεθόδου είναι ότι σε περίπτωση που υπάρχει αύξηση της περιουσίας του φυσικού προσώπου αυτή η αύξηση δεν μπορεί να καλυφθεί από το εισόδημα που έχει δηλωθεί. Αυτό σημαίνει ότι αν ο φορολογούμενος έχει αυξήσει την περιουσία του, αλλά το εισόδημα που έχει αναφέρει δεν είναι επαρκές για να δικαιολογήσει αυτήν την αύξηση, τότε αυτή η μέθοδος εφαρμόζεται για να διερευνηθεί η φορολογική κατάσταση του.

Αυτή η μέθοδος είναι σημαντική για την αξιολόγηση της φορολογικής κατάστασης φυσικών προσώπων που δεν μπορούν να καλύψουν τις δαπάνες διαβίωσής τους με το δηλωθέν εισόδημά τους, ή που έχουν αυξήσει την περιουσία τους χωρίς να μπορούν να το εξηγήσουν βάσει των δηλωθέντων εσόδων τους. Αυτή η μέθοδος επιτρέπει στις φορολογικές αρχές να εξετάσουν πιο λεπτομερώς τη φορολογική δήλωση ενός φυσικού προσώπου και να εξακριβώσουν εάν υπάρχουν πιθανές ανωμαλίες ή αντιφάσεις στα οικονομικά του. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.4.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ

Αξία περιουσιακών στοιχείων ενεργητικού μείον Υποχρεώσεις παθητικού

=

Καθαρή Θέση

Καθαρή θέση στο τέλος του ελεγχόμενου έτους

Μείον

Καθαρή θέση στην αρχή του ελεγχόμενου έτους

=

Μεταβολή αύξησης ή μείωσης καθαρής θέσης εντός του ελεγχόμενου έτους

Συν

Μη εκπεπτές δαπάνες

Μείον

Μη φορολογητέα εισοδήματα

=

Σύνολο και σύγκριση με τα δηλωθέντα εισοδήματα

=

Εκτιμώμενη μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Πεδίο εφαρμογής

Φυσικά πρόσωπα και όχι νομικά πρόσωπα

1 Φυσικά πρόσωπα που δεν ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

2 Φυσικά πρόσωπα που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

1.2 Εισόδημα κάθε πηγής

2.1 Εισοδήματα από επιχειρηματική δραστηριότητα

2.1.1 Εισοδήματα λοιπών πηγών πλην κερδών από επιχειρηματική δραστηριότητα

Προϋποθέσεις εφαρμογής

Καθαρή θέση του φορολογούμενου (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Ενεργητικό

(Ταμειακά Διαθέσιμα: διαθέσιμα μετρητά, τρεχούμενοι λογαριασμοί, λογαριασμοί ταμειωτηρίου, λογαριασμοί σε χρηματοπιστωτικές αγορές, Επενδύσεις: ομόλογα, μετοχές, αμοιβαία κεφάλαια, ασφαλιστικά προϊόντα, κλπ, Περιουσιακά Στοιχεία: κύρια κατοικία, δευτερεύουσες κατοικίες, άλλα ακίνητα, κινητά στοιχεία,

κοσμήματα, έργα τέχνης, αυτοκίνητα, σκάφη, Συντάξεις: σύνταξη, ιδιωτικό συνταξιοδοτικό πρόγραμμα)

Παθητικό

(Μη Εξασφαλισμένες Απαιτήσεις: πιστωτικές κάρτες, αγορές με πίστωση, διατροφές, φορολογικές υποχρεώσεις, ασφαλιστικές και κοινωνικές οφειλές, φοιτητικά δάνεια, μη εξασφαλισμένες οφειλές, προσωπικά μη εξασφαλισμένα δάνεια, Εξασφαλισμένες Απαιτήσεις: δάνεια αγοράς αυτοκινήτου, δάνεια για αγορά σκαφών αναψυχής, ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια, παντός είδους εξασφαλισμένη απαίτηση) (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.5 ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΠΩΛΗΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΟΓΚΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΡΓΑΣΙΩΝ (UNIT AND VOLUME METHOD)

2.5.1 ΜΕΘΟΔΟΣ

Η μέθοδος της σχέσης τιμής πώλησης προς το συνολικό όγκο κύκλου εργασιών αφορά νομικές οντότητες και ορίζεται σύμφωνα με την υπ' αριθμ Α 2008/2020 του άρθρου 2 απόφασης της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων. Ο προσδιορισμός των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα είναι κρίσιμος για την οικονομική διαχείριση και ανάπτυξη μιας επιχείρησης. Αυτός ο προσδιορισμός συνήθως γίνεται με τη χρήση της σχέσης μεταξύ της τιμής πώλησης και του συνολικού όγκου του κύκλου εργασιών. Αναλύοντας αυτήν τη διαδικασία πιο λεπτομερώς μπορούμε να κατανοήσουμε πώς λειτουργεί αυτός ο προσδιορισμός.

Η σχέση μεταξύ της τιμής πώλησης ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας και του συνολικού όγκου του κύκλου εργασιών μπορεί να εξηγηθεί στο πλαίσιο του τρόπου με τον οποίο οι αποφάσεις τιμολόγησης επηρεάζονται από τον όγκο παραγωγής και πωλήσεων. Η σχέση αυτή διερευνάται συχνά στον τομέα των οικονομικών και της

διοίκησης επιχειρήσεων, ιδίως στο πλαίσιο της ανάλυσης κόστους-όγκου-κέρδους (CVP) (Madhani, 2010).

Ακολουθεί μια εξήγηση της σχέσης μεταξύ της τιμής πώλησης και του συνολικού όγκου κύκλου εργασιών:

1. Συνολικός όγκος κύκλου εργασιών: Ο συνολικός όγκος κύκλου εργασίας, σε αυτό το πλαίσιο, αναφέρεται στη συνολική ποσότητα ή τον όγκο των μονάδων που παράγονται, πωλούνται ή επεξεργάζονται κατά τη διάρκεια μιας συγκεκριμένης περιόδου, όπως ένας μήνας ή ένα έτος. Αντιπροσωπεύει την έκταση των δραστηριοτήτων παραγωγής και πωλήσεων μιας εταιρείας κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου.
2. Τιμή πώλησης: Η τιμή πώλησης είναι το χρηματικό ποσό στο οποίο μια εταιρεία πωλεί τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες της στους πελάτες. Είναι η τιμή που πληρώνουν οι πελάτες για κάθε μονάδα του προϊόντος ή της υπηρεσίας.
3. Η σχέση μεταξύ αυτών των δύο παραγόντων μπορεί να γίνει κατανοητή ως εξής (Borraz, Livan, Rodríguez-Martínez & Picardo, 2020):
 - Επίδραση στα έσοδα: Η τιμή πώλησης επηρεάζει άμεσα τα έσοδα μιας εταιρείας. Όταν η τιμή πώλησης είναι υψηλότερη, η εταιρεία παράγει περισσότερα έσοδα για κάθε πωλούμενη μονάδα, με την προϋπόθεση ότι ο όγκος παραμένει σταθερός. Αντίθετα, αν η τιμή πώλησης είναι χαμηλότερη, τα έσοδα ανά μονάδα μειώνονται.
 - Επίδραση στην κερδοφορία: Η κερδοφορία επηρεάζεται τόσο από την τιμή πώλησης όσο και από τον συνολικό όγκο του κύκλου εργασιών. Ο συνολικός όγκος κύκλου εργασιών αντιπροσωπεύει τον αριθμό των μονάδων που πωλούνται και η τιμή πώλησης αντιπροσωπεύει τα έσοδα που παράγονται από κάθε μονάδα. Πολλαπλασιάζοντας την τιμή πώλησης επί τον συνολικό όγκο κύκλου εργασιών, μπορείτε να υπολογίσετε τα συνολικά έσοδα και από αυτά να αφαιρέσετε το συνολικό κόστος για να προσδιορίσετε το κέρδος.
 - Ανάλυση νεκρού σημείου: Οι εταιρείες χρησιμοποιούν συχνά αυτή τη σχέση για να πραγματοποιήσουν ανάλυση νεκρού σημείου. Η ανάλυση αυτή βοηθά στον προσδιορισμό του όγκου πωλήσεων που απαιτείται για την κάλυψη όλων των δαπανών και την επίτευξη μηδενικού

κέρδους. Το σημείο νεκρού σημείου είναι εκεί όπου τα συνολικά έσοδα ισούνται με το συνολικό κόστος. Το σημείο νεκρού σημείου μπορεί να επηρεαστεί από την τιμή πώλησης. Μια υψηλότερη τιμή πώλησης μπορεί να απαιτεί μικρότερο όγκο πωλήσεων για να επιτευχθεί το σημείο νεκρού σημείου, ενώ μια χαμηλότερη τιμή πώλησης μπορεί να απαιτεί μεγαλύτερο όγκο πωλήσεων.

- Στρατηγική τιμολόγησης: Οι εταιρείες πρέπει να λαμβάνουν υπόψη το συνολικό όγκο του κύκλου εργασιών τους όταν καθορίζουν τη στρατηγική τιμολόγησης. Για παράδειγμα, σε βιομηχανίες με μεγάλο όγκο εργασιών, μια μικρή αλλαγή στην τιμή πώλησης μπορεί να έχει σημαντικό αντίκτυπο στα έσοδα. Αντίθετα, σε αγορές με χαμηλό όγκο εργασιών, σε εξειδικευμένες αγορές, η τιμολόγηση μπορεί να οριστεί σε υψηλά επίπεδα, αντανακλώντας τον περιορισμένο αριθμό δυνητικών πελατών.

Ο κύκλος εργασιών αναφέρεται στο συνολικό όγκο των εργασιών που εκτελεί μια επιχείρηση κατά τη διάρκεια ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος. Αυτός ο όγκος μπορεί να προσδιοριστεί είτε από τα λογιστικά αρχεία της επιχείρησης είτε από τρίτες πηγές, όπως δημόσιες αναφορές ή στατιστικά στοιχεία της αγοράς.

Για να προσδιορίσουμε τα έσοδα από επιχειρηματική δραστηριότητα, εξετάζουμε την τιμή πώλησης ανά μονάδα προϊόντος ή της υπηρεσίας που παράγει ή παρέχει η επιχείρηση. Έπειτα, πολλαπλασιάζουμε αυτήν την τιμή με τον συνολικό αριθμό των μονάδων που πωλήθηκαν. Αυτός ο υπολογισμός μας δίνει τα έσοδα από τις πωλήσεις (Borraz, Livan, Rodríguez-Martínez & Picardo, 2020).

Για να προσδιορίσουμε τον συνολικό όγκο των εργασιών, μπορούμε να εξετάσουμε τις εισροές προϊόντων και υπηρεσιών που απαιτούνται για την παραγωγή των προϊόντων ή την παροχή των υπηρεσιών από την επιχείρηση. Αυτή η ανάλυση περιλαμβάνει την ποσότητα και την τιμή των προϊόντων ή των υπηρεσιών που χρησιμοποιούνται. Αναλύοντας τον αντίκτυπο των εισροών στη διαδικασία παραγωγής, μπορούμε να καταλήξουμε σε μια πιο ακριβή εκτίμηση του συνολικού κύκλου εργασιών.

Συνοπτικά, ο προσδιορισμός των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα είναι μια κρίσιμη διαδικασία για τη διαχείριση των οικονομικών επιδόσεων μιας επιχείρησης. Κατανοώντας πώς λειτουργεί αυτή η διαδικασία και λαμβάνοντας υπόψη τους διάφορους παράγοντες που επηρεάζουν τον κύκλο εργασιών, οι επιχειρήσεις μπορούν να λάβουν αποφάσεις που θα οδηγήσουν στην ανάπτυξη και την επιτυχία τους. (Μέντης, Μουζάκης & Πέττας, 2021)

2.5.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Αυτή η μέθοδος εφαρμόζεται σε περιπτώσεις όπου ισχύουν διάφορες προϋποθέσεις οι οποίες είναι οι εξής:

- ο Προσδιορίσιμες Εισροές και Τιμές Πώλησης

Η πρώτη προϋπόθεση είναι ότι πρέπει να είναι δυνατό να προσδιοριστούν οι εισροές που αναλώνονται ανά μονάδα παραγόμενου προϊόντος ή της παρεχόμενης υπηρεσίας. Αυτό σημαίνει ότι η επιχείρηση πρέπει να έχει λεπτομερή καταγραφή των εξόδων της ανά προϊόν ή υπηρεσία. Επίσης, πρέπει να είναι γνωστή η τιμή πώλησης ανά μονάδα παραγόμενου προϊόντος ή της παρεχόμενης υπηρεσίας.

- ο Περιορισμένη Ποικιλία Προϊόντων ή Υπηρεσιών

Η δεύτερη προϋπόθεση είναι ότι το ελεγχόμενο πρόσωπο ή η επιχείρηση πρέπει να έχει περιορισμένα είδη προϊόντων ή παρεχόμενων υπηρεσιών με σχετικά σταθερές τιμές πώλησης ή αμοιβές σε όλη τη φορολογική περίοδο. Αυτό σημαίνει ότι η ποικιλία των προϊόντων ή υπηρεσιών που παρέχονται πρέπει να είναι περιορισμένη και οι τιμές να παραμένουν σταθερές για να είναι δυνατή η εφαρμογή αυτής της μεθόδου.

Συνοψίζοντας, η μέθοδος της σχέσης τιμής πώλησης προς τον συνολικό όγκο κύκλου εργασιών χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό της φορολογικής υποχρέωσης σε περιπτώσεις όπου οι προϋποθέσεις που περιγράφηκαν παραπάνω πληρούνται σωρευτικά. Αυτή η μέθοδος μπορεί να είναι χρήσιμη για επιχειρήσεις με σταθερές

τιμές και περιορισμένη ποικιλία προϊόντων ή υπηρεσιών προκειμένου να υπολογίσουν τον φόρο που οφείλουν στο κράτος. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.5.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ

Πεδίο εφαρμογής

Φυσικά πρόσωπα, Νομικά πρόσωπα ή Νομικές οντότητες που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

Προϋποθέσεις εφαρμογής

Αρχή των Αναλογιών

ή

Τα λογιστικά αρχεία ή οι οικονομικές καταστάσεις να μην τηρούνται ή να μην συντάσσονται σύμφωνα με το νόμο για τα λογιστικά πρότυπα

ή

Όταν τα φορολογικά στοιχεία ή τα λοιπά προβλεπόμενα σχετικά δικαιολογητικά να μην συντάσσονται σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας

ή

Όταν τα λογιστικά αρχεία ή φορολογικά στοιχεία δεν προσκομίζονται στη φορολογική διοίκηση μετά από σχετική πρόσκληση

Απόφαση έγκρισης (Α 1008/2020) (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Στάδιο 1^ο

Προσδιορίζεται η σχέση πρώτης ύλης και παραγόμενου προϊόντος ήτοι πόσες μονάδες πρώτης ύλης απαιτούνται για την παραγωγή μιας μονάδας παραγόμενου προϊόντος

Στάδιο 2^ο

Διαπιστώνεται η τιμή πώλησης κάθε μονάδας προϊόντος

Στάδιο 3^ο

Λαμβάνεται υπόψη επί τη βάση των λογιστικών αρχείων της επιχείρησης η ποσότητα των μονάδων πρώτης ύλης που αποκτήθηκαν από την επιχείρηση λαμβάνοντας υπόψη των αποθεμάτων αρχής και τέλους χρήσης

Στάδιο 4^ο

Προσδιορίζονται οι μονάδες παραγόμενου προϊόντος

Στάδιο 5^ο

Προσδιορίζονται τα έσοδα του φορολογούμενου στις συνολικές μονάδες παραγόμενου προϊόντος επί τη τιμή πώλησης

Τα προσδιορισθέντα έσοδα συγκρίνονται με τα αντίστοιχα δηλωθέντα έσοδα. Σε περίπτωση που είναι μεγαλύτερα, τότε κοινοποιείται στον φορολογούμενο Σημείωμα Διαπιστώσεων Ελέγχου και έχει το δικαίωμα να τοποθετηθεί για την εν λόγω διαφορά, είτε να την αμφισβητήσει, είτε να την αιτιολογήσει.

- Αν γίνουν δεκτοί οι ισχυρισμοί του φορολογούμενου η έρευνα της φορολογικής διοίκησης ολοκληρώνεται στο σημείο αυτό
- Αν δεν γίνουν δεκτοί ή αν γίνουν εν μέρη δεκτοί, τότε η φορολογική διοίκηση προχωρά σε αναμόρφωση του φορολογητέου εισοδήματος επί τη βάση των πορισμάτων από την εφαρμογή της σχέσης τιμής πώλησης προς το συνολικό όγκο κύκλου εργασιών

Εφόσον τα έσοδα είναι μεγαλύτερα από τα δηλωθέντα έσοδα τότε συνιστούν τα τελικά έσοδα από επιχειρηματική δραστηριότητα

Τα αναμορφωθέντα έσοδα αποτελούν τη βάση έκδοσης πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.6 ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ (BANK DEPOSITS AND CASH EXPENDITURE METHOD)

2.6.1 ΜΕΘΟΔΟΣ

Η μέθοδος της καθαρής θέσης αφορά φυσικά πρόσωπα και ορίζεται σύμφωνα με την υπ' αριθμ ΠΟΛ 1050/2014 του άρθρου 2. Η μέθοδος της καθαρής θέσης είναι ένας φορολογικός μηχανισμός που χρησιμοποιείται για να προσδιοριστεί η φορολογητέα ύλη ενός φορολογούμενου με βάση την κίνηση των διαθέσιμων κεφαλαίων του και των προστατευόμενων μελών του οικογενειακού του κύκλου. Αυτή η μέθοδος επικεντρώνεται στην παρακολούθηση των κεφαλαίων που εισέρχονται και εξέρχονται από τους τραπεζικούς λογαριασμούς, τις αγορές και τις δαπάνες που πραγματοποιούνται με μετρητά και τη σύγκρισή τους με τα συνολικά δηλωθέντα έσοδα (Howells, 1995).

Το επίπεδο των τραπεζικών καταθέσεων και των δαπανών σε μετρητά είναι μια κρίσιμη πτυχή της οικονομικής διαχείρισης για τους ιδιώτες και τις επιχειρήσεις. Ας αναλύσουμε τη σχέση μεταξύ αυτών των δύο χρηματοοικονομικών στοιχείων:

- **Επίπεδο τραπεζικών καταθέσεων:** Οι τραπεζικές καταθέσεις αναφέρονται στο ποσό των χρημάτων που τηρούνται σε διάφορους τύπους λογαριασμών σε μια τράπεζα, συμπεριλαμβανομένων των λογαριασμών ταμειυτηρίου, των λογαριασμών επιταγών, των πιστοποιητικών καταθέσεων (CD) και των λογαριασμών χρηματαγοράς. Το επίπεδο των τραπεζικών καταθέσεων αντιπροσωπεύει το συνολικό ποσό των διαθέσιμων κεφαλαίων στους λογαριασμούς αυτούς. Αντικατοπτρίζει τη ρευστότητα και την οικονομική ευρωστία ενός ατόμου ή μιας επιχείρησης.
- **Δαπάνες σε μετρητά:** Οι δαπάνες σε μετρητά, γνωστές και ως εκροή μετρητών ή εκταμίευση μετρητών, αναφέρονται στα χρήματα που δαπανά ή καταβάλλει ένα άτομο ή μια επιχείρηση για την κάλυψη διαφόρων εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των λειτουργικών δαπανών, των λογαριασμών, των αγορών και των επενδύσεων. Οι ταμειακές δαπάνες μπορούν να κατηγοριοποιηθούν σε διάφορους τύπους, όπως λειτουργικές δαπάνες, κεφαλαιουχικές δαπάνες, αποπληρωμές χρέους και διακριτικές δαπάνες.
- **Πηγή κεφαλαίων:** Το επίπεδο των τραπεζικών καταθέσεων χρησιμεύει ως πηγή κεφαλαίων για τις ταμειακές δαπάνες. Όταν οι ιδιώτες ή οι επιχειρήσεις πρέπει να πραγματοποιήσουν πληρωμές, συνήθως

χρησιμοποιούν τα χρήματα που είναι διαθέσιμα στους τραπεζικούς τους λογαριασμούς για να καλύψουν αυτές τις δαπάνες. Αυτό περιλαμβάνει τις καθημερινές δαπάνες, την πληρωμή λογαριασμών, την πληρωμή δανείων και την αγορά περιουσιακών στοιχείων ή αποθεμάτων.

- Διαχείριση ρευστότητας: Η διατήρηση ενός επαρκούς επιπέδου τραπεζικών καταθέσεων είναι απαραίτητη για τη διαχείριση της ρευστότητας. Η ύπαρξη επαρκούς υπολοίπου στους τραπεζικούς λογαριασμούς διασφαλίζει ότι υπάρχουν άμεσα διαθέσιμα μετρητά για την κάλυψη άμεσων και βραχυπρόθεσμων οικονομικών υποχρεώσεων, οι οποίες μπορεί να περιλαμβάνουν καθημερινά λειτουργικά έξοδα, έκτακτες ανάγκες και απροσδόκητα έξοδα.
- Προϋπολογισμός και οικονομικός προγραμματισμός: Οι ιδιώτες και οι επιχειρήσεις χρησιμοποιούν το επίπεδο των τραπεζικών καταθέσεων για τον προγραμματισμό και τον προϋπολογισμό των δαπανών τους σε μετρητά. Αυτό περιλαμβάνει την αξιολόγηση των διαθέσιμων κεφαλαίων στους τραπεζικούς λογαριασμούς, την εκτίμηση των επερχόμενων δαπανών και τη διασφάλιση ότι υπάρχουν αρκετά μετρητά στο ταμείο για την κάλυψη αυτών των δαπανών. Ο αποτελεσματικός οικονομικός προγραμματισμός συμβάλλει στην αποφυγή της έλλειψης μετρητών και της ανάγκης προσφυγής σε δανεισμό (La Cava, Hughson & Kaplan, 2016).
- Επενδύσεις και κόστος ευκαιρίας: Για τις επιχειρήσεις και τους ιδιώτες, υπάρχουν κόστη ευκαιρίας που συνδέονται με το επίπεδο των τραπεζικών καταθέσεων. Η διατήρηση μεγάλων υπολοίπων σε χαμηλότοκους ή άτοκους λογαριασμούς μπορεί να σημαίνει χαμένες επενδυτικές ευκαιρίες. Αντίστροφα, οι ανεπαρκείς καταθέσεις μπορεί να οδηγήσουν σε κόστος τόκων ή πρόστιμα για υπεραναλήψεις.
- Κεφάλαια έκτακτης ανάγκης και έκτακτης ανάγκης: Ένα μέρος των τραπεζικών καταθέσεων προορίζεται συχνά για κεφάλαια έκτακτης ανάγκης ή αποθεματικά έκτακτης ανάγκης. Τα κεφάλαια αυτά προορίζονται για την κάλυψη απροσδόκητων δαπανών, επειγόντων περιστατικών ή οικονομικών υφέσεων, μειώνοντας την ανάγκη

αξιοποίησης των αποταμιεύσεων ή ανάληψης χρέους για την κάλυψη επειγουσών οικονομικών αναγκών.

Συνοπτικά, το επίπεδο των τραπεζικών καταθέσεων και των δαπανών σε μετρητά είναι στενά συνυφασμένα με τη χρηματοοικονομική διαχείριση. Οι τραπεζικές καταθέσεις χρησιμεύουν ως πηγή κεφαλαίων για την κάλυψη των δαπανών σε μετρητά και η διατήρηση της κατάλληλης ισορροπίας είναι ζωτικής σημασίας για τη χρηματοοικονομική σταθερότητα, τη ρευστότητα και την αποτελεσματική κατάρτιση του προϋπολογισμού. Η αποτελεσματική εξισορρόπηση των δύο εξασφαλίζει ότι οι ιδιώτες και οι επιχειρήσεις μπορούν να ανταποκριθούν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις, να επωφεληθούν από ευκαιρίες και να προγραμματίσουν έκτακτες καταστάσεις (McLeay, Radia & Thomas, 2014).

Για να υλοποιηθεί η μέθοδος της καθαρής θέσης, πρέπει πρώτα να αναλυθούν οι συνολικές τραπεζικές καταθέσεις της φορολογικής περιόδου. Στη συνέχεια, αφαιρούνται τα ποσά που αφορούν μη υποκείμενα έσοδα σε φορολογία, όπως εκταμίευση δανείων, συμψηφιστικές κινήσεις και άλλες πράξεις που δεν αποτελούν καθαρές καταθέσεις (Stella, 1997).

Το υπόλοιπο που προκύπτει αφορά τις καθαρές τραπεζικές καταθέσεις και περιλαμβάνει όλες τις καταθέσεις σε μετρητά για τις αγορές και τις δαπάνες, ανεξάρτητα από το εάν αυτές είναι προσωπικές, οικογενειακές ή επαγγελματικές. Επίσης, προστίθενται οι καταθέσεις από άλλες πηγές (McLeay, Radia & Thomas, 2014).

Αυτό το ποσό συγκρίνεται με τα συνολικά δηλωθέντα έσοδα του φορολογούμενου. Εάν υπάρχει διαφορά μεταξύ του υπολοίπου των καθαρών τραπεζικών καταθέσεων και των δηλωθέντων εσόδων, αυτή η διαφορά θεωρείται μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη και υπόκειται σε φορολόγηση. Είναι σημαντικό να αιτιολογηθεί και να δικαιολογηθεί η διαφορά αυτή, διαφορετικά η φορολογία θα επιβληθεί στον φορολογούμενο.

Η μέθοδος της καθαρής θέσης αποτελεί έναν τρόπο για τις φορολογικές αρχές να επιβλέπουν και να διασφαλίζουν ότι οι φορολογούμενοι δεν αποφεύγουν την καταβολή των φόρων τους κρύβοντας έσοδα ή κάνοντας μη δηλωθείσες συναλλαγές. Με αυτόν τον τρόπο, εξασφαλίζεται ότι οι φόροι καταβάλλονται σύμφωνα με τον νόμο και συμβάλλουν στη χρηματοδότηση των δημόσιων υπηρεσιών και προγραμμάτων. (Μέντης, Μουζάκης & Πέττας, 2021).

2.6.2 ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Η μέθοδος καθαρής θέσης είναι ένα φορολογικό μέσο που εφαρμόζεται σε φυσικά πρόσωπα και σχετίζεται με την αξιολόγηση των φορολογικών υποχρεώσεων ενός ατόμου, λαμβάνοντας υπόψη το εισόδημά του και την περιουσία του. Στόχος της είναι να διασφαλίσει ότι ο φόρος που καταβάλλεται από κάποιον είναι εφικτός, δεδομένων των οικονομικών του συνθηκών.

Για την εφαρμογή της μεθόδου καθαρής θέσης πρέπει να πληρείται ότι το ποσό του δηλωθέντος εισοδήματος να μην επαρκεί για την κάλυψη των προσωπικών δαπανών διαβίωσης. Αυτό σημαίνει ότι η φορολογική επιβάρυνση πρέπει να είναι λογική και συμβατή με τα εισοδήματα του φορολογούμενου. Σε περίπτωση που υπάρχει προσαύξηση περιουσίας, αυτή δεν μπορεί να καλυφθεί από το δηλωθέν εισόδημα. Αυτό σημαίνει ότι αν η περιουσία ενός ατόμου αυξηθεί υπερβολικά, ώστε να υπάρχει μια αντι - φορολογική κατάσταση, πρέπει να αναζητηθούν τρόποι για την αντιμετώπισή της.

Η μέθοδος καθαρής θέσης εφαρμόζεται κατά κύριο λόγο όταν η φορολογική αρχή ελέγχει τη φορολογική δήλωση ενός φυσικού προσώπου. Σε αυτήν την περίπτωση, είτε υπάρχει ανικανότητα της εισοδηματικής πηγής να καλύψει τις βασικές ανάγκες του ατόμου είτε εντοπίζεται υπερβολική αύξηση της περιουσίας που δεν συνάδει με τα εισοδήματα που έχουν ανακοινωθεί. Με αυτόν τον τρόπο, επιδιώκεται να διασφαλιστεί η φορολογική δικαιοσύνη και η εξισορρόπηση των φορολογικών επιβαρύνσεων προστατεύοντας παράλληλα τα δικαιώματα των φορολογουμένων. (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

2.6.3 ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ

Σύνολο πιστώσεων σε τραπεζικούς λογαριασμούς

Μείον

Μη πρωτογενείς καταθέσεις όπως δάνεια, συμψηφιστικές εγγραφές, κλπ

Συν

Δαπάνες ή αγορές ή λοιπές συναλλαγές σε μετρητά εκτός τραπεζικού συστήματος

=

Σύνολο

Μείον

Μη υποκείμενα σε φόρο εισοδήματα που εισπράχθηκαν στο ελεγχόμενο έτος

=

Σύνολο εκτιμώμενου εισοδήματος

Μείον

Σύνολο δηλωθέντος εισοδήματος

=

Εκτιμώμενη μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Πεδίο εφαρμογής

Φυσικά πρόσωπα και όχι νομικά πρόσωπα

- 1 Φυσικά πρόσωπα που δεν ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα
- 2 Φυσικά πρόσωπα που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα

1.1 Εισόδημα κάθε πηγής

1.2 Εισοδήματα από επιχειρηματική δραστηριότητα

2.1.1 Εισοδήματα λοιπών πηγών πλην κερδών από επιχειρηματική δραστηριότητα

Προϋποθέσεις εφαρμογής

Τραπεζικών καταθέσεων και δαπανών σε μετρητά (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

Διαθέσιμα Μετρητά

(Αναλήψεις από παντός είδους τραπεζικούς λογαριασμούς, Διαθέσιμα μετρητά κατά την έναρξη της περιόδου, Αναλήψεις από εταιρία ή επιχείρηση στην οποία συμμετέχει ο ελεγχόμενος, Επαγγελματικά έσοδα, Οποιοδήποτε άλλο έσοδο μετρητών, Πώληση περιουσιακών στοιχείων, Είσπραξη ασφαλιστικών ή άλλων αποζημιώσεων κλπ, Αποπληρωμή δανείων που χορηγήθηκαν σε τρίτους, Χρηματικές δωρεές κλπ)

Αναλωθέντα Μετρητά

(Τροφοδότηση τραπεζικών λογαριασμών όπως ταμειυτηρίου, όψεως κλπ, Εισφορά σε επιχείρηση ή εταιρία που συμμετέχει ο φορολογούμενος, Αγορές κινητών εξοφλημένες με μετρητά, Αγορές ακινήτων εξοφλημένες με μετρητά, Χορήγηση δανείων σε τρίτους, Καταβολή ασφαλιστρων, αποζημιώσεων, προστίμων κλπ, Δωρεές, Δαπάνες διαβίωσης) (Μέντης, Μουζάκης, Πέττας, 2021)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ΟΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΜΜΕΣΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ

3.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στα προηγούμενα κεφάλαια, αναλύσαμε τους σημαντικούς ορισμούς για τη καλύτερη κατανόηση του θέματος και εξετάσαμε τις πέντε έμμεσες μεθόδους προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης σε θεωρητικό επίπεδο. Στο παρόν κεφάλαιο θα επικεντρωθούμε στις μεθόδους που σχετίζονται με τη λογιστική απεικόνιση με παραδείγματα. Οι λογιστικές μέθοδοι αποτελούν σημαντικό τμήμα του φορολογικού συστήματος, καθώς επιτρέπουν τον προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης με βάση τα λογιστικά στοιχεία (Stella, 1997). Αυτές οι μέθοδοι συνήθως συμπεριλαμβάνουν την ανάλυση των οικονομικών καταστάσεων μίας οντότητας, τη διαχείριση του κόστους και των εσόδων, καθώς και την εφαρμογή λογιστικών αρχών και κανόνων που

επηρεάζουν τον υπολογισμό της φορολογίας. Η κατανόηση αυτών των μεθόδων είναι ουσιώδης για τη σωστή πρακτική εφαρμογή του φορολογικού δικαίου.

3.2 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΛΟΓΙΩΝ (MARK UP METHOD)

Η συγκεκριμένη τεχνική, που βασίζεται στη χρήση ενός ποσοστού ή αναλογίας για τον υπολογισμό του μικτού αποτελέσματος φορολογίας, αποτελεί μια σημαντική διαδικασία στον χώρο της φορολογίας και της λογιστικής. Η ουσία της τεχνικής αυτής είναι η εφαρμογή ενός ποσοστού, που συνήθως αποτελεί αναλογία, σε ένα επιβεβαιωμένο μέγεθος που λειτουργεί ως βάση, με σκοπό τον υπολογισμό του φορολογητέου εισοδήματος (Felipe & McCombie, 2002).

Η λογιστική της μεθόδου της προσαύξησης είναι ένας τρόπος αναγνώρισης των εσόδων και των εξόδων σε ορισμένους τύπους επιχειρηματικών συναλλαγών, ιδίως σε κλάδους όπου τα αγαθά αγοράζονται και πωλούνται. Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται συχνά από λιανοπωλητές και χονδρεμπόρους που αγοράζουν προϊόντα και στη συνέχεια τα μεταπωλούν σε υψηλότερη τιμή, προσθέτοντας ένα περιθώριο κέρδους (Fedderke, Kularatne & Mariotti, 2007).

Ακολουθεί μια εξήγηση της λογιστικής της μεθόδου mark-up:

1. Αγορά αποθεμάτων: Η διαδικασία ξεκινά όταν μια επιχείρηση αγοράζει αποθέματα (αγαθά) για μεταπώληση. Οι αγορές αυτές καταγράφονται ως περιουσιακά στοιχεία απογραφής στον ισολογισμό.

2. Καταγραφή του κόστους: Τα έξοδα που σχετίζονται με την αγορά των αποθεμάτων, όπως το κόστος των εμπορευμάτων, τα έξοδα μεταφοράς, διακίνησης και αποθήκευσης, καταγράφονται ως μέρος του κόστους πωληθέντων αγαθών (COGS) στην κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων.

3. Καθορισμός της προσαύξησης: Πριν από την πώληση του αποθέματος, η επιχείρηση καθορίζει την τιμή πώλησης προσθέτοντας μια προσαύξηση στο κόστος. Η προσαύξηση είναι ουσιαστικά το περιθώριο κέρδους και μπορεί να εκφράζεται ως ποσοστό ή ως σταθερό ποσό.

4. Αναγνώριση των εσόδων: Όταν τα αγαθά πωλούνται στους πελάτες, το συνολικό έσοδο από τις πωλήσεις αυτές καταγράφεται στην κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων. Το έσοδο αυτό ισούται με την τιμή πώλησης των αγαθών.

5. Υπολογισμός του μικτού κέρδους: Για να υπολογίσετε το μικτό κέρδος της περιόδου, αφαιρείτε το κόστος πωληθέντων αγαθών (COGS) από τα συνολικά έσοδα. Το μικτό κέρδος αντιπροσωπεύει το κέρδος που προκύπτει από την πώληση των αποθεμάτων, αφού ληφθούν υπόψη τα έξοδα που σχετίζονται με την αγορά τους.

6. Αναφορά του καθαρού εισοδήματος: Το μικτό κέρδος από τη μέθοδο mark-up συμβάλλει στο συνολικό καθαρό εισόδημα της επιχείρησης. Το καθαρό εισόδημα είναι το συνολικό κέρδος αφού ληφθούν υπόψη όλα τα έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των λειτουργικών εξόδων, όπως οι μισθοί, το ενοίκιο, οι υπηρεσίες κοινής ωφέλειας και οι φόροι.

7. Εξισορρόπηση του ισολογισμού: Στο τέλος της λογιστικής περιόδου ενημερώνεται ο ισολογισμός. Το τελικό απόθεμα αποτιμάται στο κόστος του (όπως καταγράφεται κατά την αγορά) μείον το κόστος των πωληθέντων (όπως υπολογίστηκε παραπάνω). Αυτή η επικαιροποιημένη αξία απογραφής είναι σημαντική για τη χρηματοοικονομική ανάλυση και τη φορολογική αναφορά (Felipe & McCombie, 2002).

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι η μέθοδος της προσαύξησης χρησιμοποιείται συνήθως από επιχειρήσεις που μεταπωλούν προϊόντα και δεν λαμβάνει υπόψη το κόστος παραγωγής, όπως εκείνο που χρησιμοποιείται στη μεταποίηση. Η μέθοδος αυτή είναι απλή και παρέχει μια σαφή εικόνα του περιθωρίου κέρδους για κάθε πωλούμενο προϊόν. Ωστόσο, δεν λαμβάνει υπόψη άλλους παράγοντες, όπως τα σταθερά γενικά έξοδα, τα οποία περιλαμβάνονται σε πιο σύνθετες μεθόδους λογιστικής κόστους (Fedderke, Kularatne & Mariotti, 2007).

Επιπλέον, η μέθοδος της προσαύξησης υπόκειται σε εκτιμήσεις όπως ο ανταγωνισμός στην αγορά και η ζήτηση των πελατών, οι οποίες μπορούν να επηρεάσουν τον τρόπο με τον οποίο οι επιχειρήσεις καθορίζουν τα ποσοστά προσαύξησης και τις στρατηγικές τιμολόγησης. Ως εκ τούτου, οι επιχειρήσεις πρέπει συχνά να προσαρμόζουν τα περιθώρια προσαύξησης με βάση τις συνθήκες της αγοράς και τους δικούς τους οικονομικούς στόχους (Martins, Scarpetta & Pilat, 1996).

Κάθε φορά, ανάλογα με το επιλεγέν μέγεθος που χρησιμοποιείται ως βάση, εφαρμόζεται το αντίστοιχο ποσοστό ή η αναλογία για τον υπολογισμό του φορολογητέου εισοδήματος. Αυτό επιτρέπει τον υπολογισμό του φορολογούμενου εισοδήματος με έμμεσο τρόπο, χωρίς την ανάγκη για λεπτομερή ανάλυση κάθε στοιχείου του εισοδήματος (Li & Love, 1999).

Η αποτελεσματικότητα αυτής της τεχνικής εξαρτάται σημαντικά από τη διαθεσιμότητα αξιόπιστων ποσοστών ή αναλογιών που θα χρησιμοποιηθούν για τους υπολογισμούς. Είναι συνιστάμενη σε περιπτώσεις όπου ισχύουν τα εξής:

- Η αγορά για τα αποθέματα της επιχείρησης ρυθμίζεται από ανεξάρτητες αρχές και τα ποσοστά μπορούν να επιβεβαιωθούν από αυτές τις αρχές
- Οι αγορές αποθεμάτων της επιχείρησης είναι εύκολα κατανεμημένες σε ομοειδείς ομάδες με τα ίδια ποσοστά μικτού κέρδους
- Τα αποθέματα αποτελούν τον βασικό παράγοντα δημιουργίας εσόδων για την επιχείρηση, δηλαδή το εισόδημα προκύπτει κυρίως από την αγοραπωλησία αυτών των αγαθών
- Τα αποθέματα προέρχονται από περιορισμένο και επιβεβαιωμένο αριθμό προμηθευτών, οι οποίοι είναι επίσης υπεύθυνοι για τη διατήρηση της αξιοπιστίας των ποσοστών
- Υπάρχει σταθερότητα στις τιμές πώλησης των αγαθών, που χρεώνονται από τον φορολογούμενο, δηλαδή οι τιμές δεν υπόκεινται σε σημαντικές αλλαγές

Συνολικά, η χρήση αυτής της τεχνικής μπορεί να εξοικονομήσει χρόνο και πόρους κατά τον υπολογισμό του φορολογητέου εισοδήματος, υπό τον όρο ότι τα δεδομένα που χρησιμοποιούνται είναι αξιόπιστα και ότι ισχύουν οι παραπάνω συνθήκες σωρευτικά. Επίσης, προτείνεται να εξεταστούν λεπτομερώς οι παράμετροι του περιβάλλοντος της επιχείρησης προτού αποφασιστεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η τεχνική στον φορολογικό υπολογισμό.

3.2.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Η λογική του παραδείγματος προέρχεται από την πρακτική της φορολογικής διοίκησης της Φιλανδίας. Το παράδειγμα αναφέρεται στον κλάδο της εστίασης.

Έστω μία εταιρεία που δραστηριοποιείται επιχειρηματικά ως υπαίθρια καντίνα εμπορεύεται βασικά 3 διαφορετικά είδη και συγκεκριμένα αναψυκτικά, μπίρα και σάντουιτς. Τα υπόλοιπα είδη που τυχόν εμπορεύεται έχουν διαχρονικά ασήμαντη συνεισφορά στα έσοδα της επιχειρηματικής της δραστηριότητας.

Ο εφοριακός ελεγκτής έχει αμφιβολίες σχετικά με το ύψος των δηλωθέντων ετήσιων εσόδων της εταιρείας. Οι λόγοι που τον ωθούν να αποκτήσει τις αμφιβολίες αυτές είναι μεταξύ άλλων είναι ότι, τα μικτά περιθώρια κέρδους που εμφανίζει η επιχείρηση για τα 3 βασικά πωλούμενα είδη είναι σημαντικά χαμηλότερα από τους μέσους όρους του κλάδου, και ιδιαίτερα από αυτά που εμφανίζουν όμορες επιχειρήσεις, με παρόμοια οργανωτική δομή και ανάλογη ποιότητα πωλούμενων ειδών και άρα τον οδηγεί να χρησιμοποιήσει τις μεθόδους έμμεσου προσδιορισμού.

Κατά την αρχική διενέργεια του ελέγχου με βάση τις άμεσες τεχνικές δηλαδή εξετάζοντας τα επίσημα βιβλία, παρατηρήθηκε ότι στις καταχωρήσεις των λιανικών πωλήσεων που υποχρεωτικά διενεργούνται με την χρήση ηλεκτρονικού φορολογικού μηχανισμού, υπήρχε σημαντικός αριθμός παραδόσεων σε διαφορετικές ημερομηνίες, με μηδενική αξία αιτιολογώντας το ως έκπτωση 100%, χωρίς να τεκμηριώνεται επαρκώς ο λόγος για αυτό. Ένας τέτοιος λόγος θεωρητικά θα μπορούσε να είναι η εγκεκριμένη από την αρμόδια κρατική υπηρεσία δωρεάν παράδοση αγαθών σε ευπαθείς ομάδες, που επισκέφτηκαν την καντίνα σε συγκεκριμένο χρόνο.

Τα μικτά περιθώρια κέρδους που εμφανίζει η επιχείρηση για τα 3 βασικά πωλούμενα είδη είναι σημαντικά χαμηλότερα από αυτά που προκύπτουν αν αντιπαραβληθεί το κόστος κτήσης ανά μονάδα, όπως περιλαμβάνεται στα τιμολόγια αγορών που εξέδωσαν οι προμηθευτές, με τις τιμές πώλησης ανά είδος που γενικά χρεώνει η επιχείρηση, βάση επαρκούς δείγματος δικών της τιμολόγιων και αποδείξεων λιανικής. Σε 2 από τα βασικά πωλούμενα είδη, οι μονάδες που αγοράστηκαν μέσα στην χρήση φαίνονται να είναι περισσότερες από αυτές που πουλήθηκαν. Αυτό προκύπτει από τις ποσοτικές καταχωρήσεις του βιβλίου αποθήκης που τηρείται ως αρχείο, μετά τον συνυπολογισμό της λογικής φύρας και των τυχόν μονάδων που δικαιολογημένα παραδόθηκαν δωρεάν.

Το αναλυτικό καθολικό του ταμείου παρουσίαζε κάποιες φορές αρνητικό υπόλοιπο. Οι μισθοί και οι λοιπές παροχές προς τους ιδιοκτήτες της επιχείρησης ήταν, σύμφωνα με τα επίσημα βιβλία, από πολύ χαμηλές έως μηδενικές κατά την διάρκεια του ελεγχόμενου έτους. Ο ελεγκτής αποφασίζει να επιστρατεύσει την τεχνική της αρχής των αναλογιών, για να προσδιορίσει έμμεσα τα έσοδα από πωλήσεις των 3 βασικών ειδών. Η εργασία του παρουσιάζεται στον παρακάτω πίνακα:

ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΑ ΜΠΙΡΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΛΟΙΠΑ

I. Έσοδα από πωλήσεις (επίσημα βιβλία)	200.000	250.000	150.000	6.000
II. Αγορές (επίσημα βιβλία)	120.000	160.000	100.000	4.200
III. Φύρα, δικαιολογημένες εκπτώσεις/ προσφορές κλπ.	8.000	4.500	6.000	0
IV. Κόστος πωληθέντων ειδών (II. μείον III.)	112.000	155.500	94.000	4.200
V. Μικτό περιθώριο βιβλίων (I. μείον IV.)	88.000	94.500	56.000	1.800
Μικτό περιθώριο βιβλίων % (V. διά I.)	44%	38%	37%	30%
VI. Αναθεωρημένο Μικτό αποτέλεσμα %	60%	52%	48%	-
Κόστος πωληθέντων ειδών (II. μείον III.)	112.000	155.500	94.000	
Εκτιμώμενα έσοδα από πωλήσεις (IV. / (1- V.))	280.000	323.958	180.769	6.000
Μείον: Έσοδα από πωλήσεις (επίσημα βιβλία)	200.000	250.000	150.000	6.000
Αποκρυσβείσα φορολογητέα ύλη (έσοδα που δεν δηλώθηκαν)	80.000	73.958	30.769	

Το αναθεωρημένο μικτό περιθώριο ανά είδος μπορεί να επιβεβαιώνεται, πέρα από την αντιπαραβολή του κόστους κτήσης ανά μονάδα όπως περιλαμβάνεται στα τιμολόγια αγορών με τις τιμές λιανικής πώλησης ανά είδος (τιμολόγια και αποδείξεις λιανικής πώλησης), και από ερωτήσεις που υποβλήθηκαν στο εργατικό προσωπικό της επιχείρησης, από επιτόπια παρουσία του ελεγκτή στην καντίνα κατά τις ώρες λειτουργίας, κλπ. Όσον αφορά τα λοιπά είδη, στον βαθμό που η συνεισφορά τους στο συνολικό επιχειρηματικό εισόδημα είναι διαχρονικά μη ουσιαστική (στο παράδειγμα, 1% του συνόλου των υπόλοιπων 3 ειδών σύμφωνα με τα επίσημα βιβλία), ο ελεγκτής αποφασίζει να αποδεχθεί το ποσό των εσόδων που προκύπτει από τα βιβλία. Και αυτό γιατί το ενδεχόμενο όφελος από αναθεώρηση προς τα πάνω των εσόδων για τα λοιπά είδη, αναμενόταν να ήταν μικρότερο από το κόστος των πόρων (τόσο του απόλυτου κόστους όσο και του κόστους ευκαιρίας) που θα έπρεπε να αναλωθούν για τον έμμεσο υπολογισμό (ελεγκτικές ώρες που θα απαιτούνταν, επίπεδο απαιτούμενης εμπειρίας

των μελών της ελεγκτικής ομάδας, δέσμευση του απαραίτητου μηχανογραφικού ελεγκτικού προγράμματος, κλπ). (Τσούσης, 2020)

3.3 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑΣ

Η συγκεκριμένη τεχνική αποτελεί ένα σύνθετο προσέγγισης στην προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης για τα φυσικά πρόσωπα. Επιτυγχάνει αυτόν τον σκοπό μέσω του λεπτομερούς αναλυτικού εξεταστικού προσεγγίσεων που καλύπτουν διάφορες πτυχές των οικονομικών και δημοσιονομικών δραστηριοτήτων ενός φορολογούμενου φυσικού προσώπου. Απαιτεί τη λεπτομερή ανάλυση των εσόδων, συμπεριλαμβανομένων των φορολογητέων και μη εσόδων που προκύπτουν από διάφορες πηγές. Εξετάζονται επίσης οι αγορές και οι δαπάνες, συμπεριλαμβανομένων των επαγγελματικών, ατομικών και οικογενειακών δαπανών του φορολογούμενου.

Μια άλλη σημαντική πτυχή αφορά τις αυξήσεις και μειώσεις των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων του φορολογούμενου. Αυτό περιλαμβάνει την ανάλυση της εξέλιξης του περιουσιακού του κεφαλαίου, όπως των ακινήτων, των επενδύσεων, των χρηματοοικονομικών ενεργητικών, αλλά και των χρεών και υποχρεώσεων που αφορούν τον φορολογούμενο.

Η συνολική διαδικασία είναι χρονοβόρα και περίπλοκη και απαιτεί ακρίβεια και προσοχή στην καταγραφή και ανάλυση των δεδομένων. Ο σκοπός της είναι να προσδιοριστεί το πραγματικό εισόδημα ενός φυσικού προσώπου, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις διάφορες πτυχές της οικονομικής του κατάστασης. Απαιτεί επίσης την τήρηση των φορολογικών κανονισμών και των διαδικασιών που ισχύουν στη συγκεκριμένη νομοθεσία, προκειμένου να εξασφαλίσει την νόμιμη φορολογία και την συμμόρφωση με τους φορολογικούς κανονισμούς.

3.3.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

1. Τα ακαθάριστα έσοδα της επαγγελματικής δραστηριότητας του φορολογουμένου X είναι 500.000 € και τα έξοδά του 470.000 €
2. Οι καταθέσεις του X για το Μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας είναι 30.000 €
3. Το υπόλοιπο του τραπεζικού του λογαριασμού την 1/1/2013 είναι 5.000 € και στις 31/12/2013 είναι 30.000 €
4. Η είσπραξη προσωπικού δανείου του X είναι 10.000 € (1/1/2013), οι πληρωμές είναι 4.800 € (κεφάλαιο) και οι τόκοι 480 €
5. Το υπόλοιπο του λογαριασμού εισπρακτέων (επαγγελματικών προσωπικών) στις 31/12/2012 ήταν 150.000 € και στις 31/12/2013 ήταν 120.000 €
6. Το υπόλοιπο του λογαριασμού πληρωτέων (επαγγελματικών προσωπικών) στις 31/12/2012 ήταν 200.000 € και στις 31/12/2013 ήταν 150.000 €
7. Το εισόδημα της συζύγου είναι από μισθωτές υπηρεσίες, ποσού 20.000 € με πληρωτέο φόρο 500 €
8. Είσπραξη προκαταβολής 5.000 € στις 5/12/2013 για πώληση διαμερίσματος ποσού 20.000 €, η οποία πώληση θα πραγματοποιηθεί το έτος 2014

Στον παρακάτω πίνακα, που αναλύει ακριβώς τη ρευστότητα του φορολογουμένου έχουν μεταφερθεί τα δεδομένα του παραδείγματος:

Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

Υπόλοιπα Τραπεζικών λογαριασμών προσωπικοί, οικογενειακοί, εταιρικοί

1/1/2013

5.000

Υπόλοιπο Ταμείου ατομικής επιχείρησης με διπλογραφικά βιβλία

1/1/2013

0

Αναλήψεις από εταιρικούς λογαριασμούς φορολογουμένου, συζύγου, προστατευόμενων μελών

0

Ακαθάριστα έσοδα επαγγελματικής δραστηριότητας φορολογουμένου, συζύγου

500.000

Λοιπές πηγές εισοδήματος μισθώματα, κινητές αξίες, γεωργικές επιχειρήσεις, μισθωτές υπηρεσίες, άλλο)

0

Είσπραξη μη φορολογητέα εσόδων αποζημιώσεις, επιδοτήσεις, δωρεές

0

Έσοδα από πώληση περιουσιακών στοιχείων προσωπικών, οικογενειακών και επαγγελματικών

0

Είσπραξη δανείων προσωπικών, οικογενειακών, επαγγελματικών

10.000

Λοιπά έσοδα φορολογητέα ή μη

0

Αυξήσεις πληρωτέων λογαριασμών

0

Μειώσεις λογαριασμών εισπρακτέων

30.000

Αύξηση εισπραχθέντων προκαταβολών έναντι εσόδων επομένου έτους

5.000

Λοιπές περιπτώσεις εσόδων

0

Σύνολο Πηγών Κεφαλαίων / Εσόδων

550.000

Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων

ΣΥΖΥΓΟΣ

Υπόλοιπα Τραπεζικών λογαριασμών προσωπικοί, οικογενειακοί, εταιρικοί

1/1/2013

0

Υπόλοιπο Ταμείου ατομικής επιχείρησης με διπλογραφικά βιβλία

1/1/2013

0

Αναλήψεις από εταιρικούς λογαριασμούς φορολογουμένου, συζύγου, προστατευόμενων μελών

0

Ακαθάριστα έσοδα επαγγελματικής δραστηριότητας φορολογουμένου, συζύγου

0

Λοιπές πηγές εισοδήματος μισθώματα, κινητές αξίες, γεωργικές επιχειρήσεις, μισθωτές υπηρεσίες, άλλο)

20.000

Είσπραξη μη φορολογητέα εσόδων αποζημιώσεις, επιδοτήσεις, δωρεές

0

Έσοδα από πώληση περιουσιακών στοιχείων προσωπικών, οικογενειακών και επαγγελματικών

0

Είσπραξη δανείων προσωπικών, οικογενειακών, επαγγελματικών

0

Λοιπά έσοδα φορολογητέα ή μη

0

Αυξήσεις πληρωτέων λογαριασμών

500

Μειώσεις λογαριασμών εισπρακτέων

0

Αύξηση εισπραχθέντων προκαταβολών έναντι εσόδων επομένου έτους

0

Λοιπές περιπτώσεις εσόδων

0

Σύνολο Πηγών Κεφαλαίων / Εσόδων

20.500

Αναλώσεις Κεφαλαίων / Εσόδων

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

Υπόλοιπα Τραπεζικών λογαριασμών προσωπικοί, οικογενειακοί, εταιρικοί

31/12/2013

30.000

Υπόλοιπο Ταμείου ατομικής επιχείρησης με διπλογραφικά βιβλία

31/12/2013

0

Καταθέσεις σε εταιρικούς λογαριασμούς φορολογουμένου, συζύγου, προστατευόμενων μελών

0

Καταθέσεις ποσών για μετοχικό κεφάλαιο εταιρειών

30.000

Αγορές περιουσιακών στοιχείων αυτοκίνητα, δίτροχα, σκάφη, οικοδομές, επενδυτικά, αγαθά

0

Αγορές εμπορευμάτων Α' & Β Υλών για επαγγελματική δραστηριότητα

0

Επιχειρηματικές δαπάνες κάθε είδους εκπιπτόμενες ή μη από τα έσοδα εκτός αποσβέσεων

470.000

Πληρωμή προσωπικών ή επαγγελματικών δανείων κεφάλαιο και όχι τόκοι

4.800

Δαπάνες ασφαλιστρών, αποζημιώσεων, δωρεών και λοιπές δαπάνες

0

Ποσά φόρων, τελών, εισφορών και προστίμων κάθε μορφής

0

Δαπάνες διαβίωσης κάθε είδους του φορολογουμένου, της συζύγου και των προστατευόμενων μελών

480

Μειώσεις πληρωτέων λογαριασμών

50.000

Αυξήσεις λογαριασμών εισπρακτέων

0

Χορηγήσεις δανείων σε τρίτους

0

Μείωση εισπραχθέντων προκαταβολών έναντι εσόδων επομένων ετών

0

Σύνολο Αναλώσεων Κεφαλαίων / Εσόδων

585.280

Αναλώσεις Κεφαλαίων / Εσόδων

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

Υπόλοιπα Τραπεζικών λογαριασμών προσωπικοί, οικογενειακοί, εταιρικοί

31/12/2013

0

Υπόλοιπο Ταμείου ατομικής επιχείρησης με διπλογραφικά βιβλία

31/12/2013

0

Καταθέσεις σε εταιρικούς λογαριασμούς φορολογουμένου, συζύγου, προστατευόμενων μελών

0

Καταθέσεις ποσών για μετοχικό κεφάλαιο εταιρειών

0

Αγορές περιουσιακών στοιχείων αυτοκίνητα, δίτροχα, σκάφη, οικοδομές, επενδυτικά, αγαθά

0

Αγορές εμπορευμάτων Α' & Β Υλών για επαγγελματική δραστηριότητα

0

Επιχειρηματικές δαπάνες κάθε είδους εκπιπτόμενες ή μη από τα έσοδα εκτός αποσβέσεων

0

Πληρωμή προσωπικών ή επαγγελματικών δανείων κεφάλαιο και όχι τόκοι

0

Δαπάνες ασφαλίσεων, αποζημιώσεων, δωρεών και λοιπές δαπάνες

0

Ποσά φόρων, τελών, εισφορών και προστίμων κάθε μορφής

0

Δαπάνες διαβίωσης κάθε είδους του φορολογουμένου, της συζύγου και των προστατευόμενων μελών

0

Μειώσεις πληρωτέων λογαριασμών

0

Αυξήσεις λογαριασμών εισπρακτέων

0

Χορηγήσεις δανείων σε τρίτους

0

Μείωση εισπραχθέντων προκαταβολών έναντι εσόδων επομένων ετών

0

Σύνολο Αναλώσεων Κεφαλαίων / Εσόδων

0

Αναλυτικότερα έχουμε να παρατηρήσουμε ότι όσον αφορά τον λογαριασμό εισπρακτέων, αυτός έχει μειωθεί, καθώς από τις 150.000 ευρώ που ήταν στην αρχή της χρήσης μειώθηκε στις 120.000 ευρώ στο τέλος της χρήσης. Η διαφορά των 30.000 ευρώ καταχωρείται στις Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων στις «Μειώσεις λογαριασμών εισπρακτέων». Αντίστοιχα η μείωση του λογαριασμού πληρωτέων που είναι 50.000 ευρώ (200.000-150.000) καταχωρείται στις Αναλώσεις Κεφαλαίων / Εσόδων στις «Μειώσεις πληρωτέων λογαριασμών». Η είσπραξη προκαταβολής καταχωρείται στις Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων στην «Αύξηση εισπραχθέντων προκαταβολών έναντι εσόδων επομένου έτους». Ενημερωτικά αναφέρουμε ότι όταν το διαμέρισμα πωληθεί το έτος 2014, τότε στις Πηγές Κεφαλαίων / Εσόδων και στα «Εσοδα από πώληση περιουσιακών στοιχείων» θα καταχωρηθεί το ποσό των 20.000 ευρώ ενώ στις Αναλώσεις Κεφαλαίων / Εσόδων στη «Μείωση εισπραχθέντων προκαταβολών έναντι εσόδων επομένου έτους» θα καταχωρηθεί το ποσό των 5.000 ευρώ. Σύμφωνα με τον παραπάνω πίνακα η μη δηλωθείσα φορολογητέα ύλη ανέρχεται στο ποσό των 14.780 ευρώ (585.280-550.000-20.500), για το οποίο ο φορολογούμενος θα φορολογηθεί, εφόσον δεν δικαιολογήσει την ύπαρξή της, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 10 της Α.Υ.Ο. ΔΕΣ Α 1077357 ΕΞ 10.5.2013. (EFM, 2016)

3.4 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΗΣ ΘΕΣΗΣ

Η συγκεκριμένη τεχνική αποτελεί μια διαδικασία που ανακατασκευάζει το οικονομικό ιστορικό ενός φυσικού προσώπου για τους σκοπούς της φορολογίας. Κατά την εφαρμογή αυτής της τεχνικής, λαμβάνονται υπόψη όλα τα στοιχεία περιουσιακής κατάστασης και τα διαθέσιμα χρηματικά περιουσιακά στοιχεία του φορολογούμενου. Αυτό περιλαμβάνει τα προσωπικά και οικογενειακά περιουσιακά στοιχεία, καθώς και τα επαγγελματικά ενεργητικά στοιχεία. Επιπλέον, λαμβάνονται υπόψη και οι προσωπικές, οικογενειακές και επαγγελματικές διαφορές στις απαιτήσεις και υποχρεώσεις του φορολογούμενου, συμπεριλαμβανομένων των παθητικών υποχρεώσεων (Staubus, 2004).

Η παρουσίαση της καθαρής θέσης στη λογιστική αποτελεί σημαντική πτυχή της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης, ιδίως στην κρατική λογιστική και στους μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς. Η καθαρή θέση είναι παρόμοια με την έννοια της καθαρής θέσης στις κερδοσκοπικές οντότητες, αλλά χρησιμοποιείται για να αντικατοπτρίζει την οικονομική υγεία και τη συνολική οικονομική θέση ενός οργανισμού. Συνήθως παρουσιάζεται σε οικονομικές καταστάσεις όπως η Κατάσταση Καθαρής Θέσης (γνωστή και ως Ισολογισμός) στο πλαίσιο της κρατικής λογιστικής ή της μη κερδοσκοπικής λογιστικής (Appleyard & Field, 2014).

Ακολουθεί μια επεξήγηση του τρόπου παρουσίασης της καθαρής θέσης:

- ✓ **Ενεργητικό:** Στο πρώτο τμήμα της Κατάστασης Καθαρής Θέσης παρατίθενται όλα τα περιουσιακά στοιχεία του οργανισμού. Τα περιουσιακά στοιχεία είναι οικονομικοί πόροι που ένας οργανισμός κατέχει ή ελέγχει και αναμένει να επωφεληθεί από αυτούς στο μέλλον. Τα περιουσιακά στοιχεία συνήθως κατηγοριοποιούνται σε κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία (αυτά που αναμένεται να μετατραπούν σε μετρητά ή να αναλωθούν εντός ενός έτους) και σε μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία (περιουσιακά στοιχεία με μεγαλύτερη διάρκεια ζωής, όπως τα ακίνητα, οι εγκαταστάσεις και ο εξοπλισμός). Τα συνήθη παραδείγματα περιουσιακών στοιχείων

περιλαμβάνουν μετρητά, λογαριασμούς εισπρακτέους, γη, κτίρια και επενδύσεις.

- ✓ Υποχρεώσεις: Το δεύτερο τμήμα της Κατάστασης Καθαρής Θέσης περιλαμβάνει όλες τις υποχρεώσεις του οργανισμού. Οι υποχρεώσεις είναι υποχρεώσεις ή χρέη που οφείλει ο οργανισμός σε άλλα μέρη. Όπως και τα περιουσιακά στοιχεία, έτσι και οι υποχρεώσεις κατηγοριοποιούνται σε βραχυπρόθεσμες υποχρεώσεις (που λήγουν εντός ενός έτους) και σε μακροπρόθεσμες υποχρεώσεις (εκείνες με πιο μακροπρόθεσμη περίοδο αποπληρωμής). Παραδείγματα υποχρεώσεων περιλαμβάνουν τους πληρωτέους λογαριασμούς, το μακροπρόθεσμο χρέος και τα αναβαλλόμενα έσοδα.
- ✓ Καθαρή θέση: Το τελευταίο τμήμα της Κατάστασης Καθαρής Θέσης είναι αφιερωμένο στην ίδια την καθαρή θέση. Η καθαρή θέση αντιπροσωπεύει το εναπομένον ποσοστό των περιουσιακών στοιχείων ενός οργανισμού μετά την αφαίρεση των υποχρεώσεών του. Με άλλα λόγια, είναι τα ίδια κεφάλαια του οργανισμού. Η καθαρή θέση χωρίζεται συνήθως σε τρεις κατηγορίες:

a. Καθαρή επένδυση σε κεφαλαιουχικά περιουσιακά στοιχεία: Αυτό το στοιχείο αντιπροσωπεύει την αξία των κεφαλαιουχικών περιουσιακών στοιχείων (όπως γη, κτίρια, υποδομές) καθαρά από τις σχετικές υποχρεώσεις, όπως το μακροπρόθεσμο χρέος που χρησιμοποιείται για τη χρηματοδότηση αυτών των περιουσιακών στοιχείων. Αντικατοπτρίζει το μέρος της καθαρής θέσης του οργανισμού που επενδύεται σε κεφαλαιουχικά περιουσιακά στοιχεία.

b. Καθαρή θέση με περιορισμούς: Αυτή η κατηγορία περιλαμβάνει την καθαρή θέση που υπόκειται σε περιορισμούς που επιβάλλονται από εξωτερικά μέρη. Αυτοί οι περιορισμοί μπορεί να προέρχονται από δωρητές, χορηγούς ή νομικές ή συμβατικές υποχρεώσεις. Οι οργανισμοί πρέπει να χρησιμοποιούν αυτά τα κεφάλαια για συγκεκριμένους σκοπούς ή εντός συγκεκριμένων χρονικών πλαισίων.

c. Καθαρή θέση χωρίς περιορισμούς: Πρόκειται για την καθαρή θέση που δεν υπόκειται σε περιορισμούς από εξωτερικά μέρη και μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά τη διακριτική ευχέρεια του οργανισμού για τις γενικές λειτουργίες του.

Ο τύπος για τον υπολογισμό της καθαρής θέσης έχει ως εξής:

Καθαρή θέση = Ενεργητικό – Υποχρεώσεις

Παρουσιάζοντας την καθαρή θέση στην Κατάσταση Καθαρής Θέσης, ένας οργανισμός παρέχει μια σαφή εικόνα της οικονομικής του υγείας, δείχνοντας πόσο από τους πόρους του επενδύεται σε κεφαλαιουχικά περιουσιακά στοιχεία, πόσο είναι δεσμευμένο και πόσο είναι διαθέσιμο για γενικές λειτουργίες. Αυτή η παρουσίαση είναι απαραίτητη για τα ενδιαφερόμενα μέρη, όπως οι δωρητές, οι πιστωτές και η διοίκηση, για να αξιολογήσουν την οικονομική σταθερότητα και βιωσιμότητα του οργανισμού (Jones, 2013).

Η αναλυτική διαδικασία περιλαμβάνει την εξέταση των ατομικών, οικογενειακών και επαγγελματικών δαπανών, καθώς και των εσόδων που προέρχονται από διάφορες πηγές. Στόχος της είναι η κατάσταση του φορολογούμενου να απεικονίζεται όσο το δυνατόν πιο ακριβώς και ολοκληρωμένα. Με αυτήν την προσέγγιση, επιτυγχάνεται η πλήρης κατανόηση της φορολογητέας ύλης του φυσικού προσώπου, βοηθώντας τους φορολογούμενους να συμμορφώνονται με τους φορολογικούς κανονισμούς (Jones, 2013). Επιπλέον, αυτή η διαδικασία μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τους φορολογικούς επαγγελματίες για την πρόβλεψη και τη βελτιστοποίηση των φορολογικών υποχρεώσεων των πελατών τους (Staubus, 2004). Αυτή η διαδικασία αποτελεί ένα σημαντικό εργαλείο για τη διαχείριση του φορολογικού ιστορικού και την αποτελεσματική διαχείριση της φορολογίας των φυσικών προσώπων.

3.4.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ

ΕΤΟΣ ΒΑΣΗΣ 2011

ΚΑΘΑΡΗ ΘΕΣΗ ΕΝΑΡΞΗΣ 1/1/2012

ΚΑΘΑΡΗ ΘΕΣΗ ΛΗΞΗΣ 31/12/2012

ΚΑΘΑΡΗ ΘΕΣΗ ΛΗΞΗΣ - ΚΑΘΑΡΗ ΘΕΣΗ ΕΝΑΡΞΗΣ 2012

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΣΥΖΥΓΟΣ

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΣΥΖΥΓΟΣ

ΑΚΙΝΗΤΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

100.000

50.000

50.000

60.000

60.000

ΕΠΙΠΛΑ, ΣΥΣΚΕΥΕΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ

5.000

5.000

0

7.000

0

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΞΙΑΣ (άνω των 5.000€)

10.000

5.000

5.000

5.000

5.000

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΤΙΜΑΛΦΗ (άνω των 5.000 €)

0

0

0

0

0

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ (προσωπικές, οικογενειακές)

20.000

15.000

5.000

20.000

6.000

ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΑ ΟΧΗΜΑΤΑ, ΣΚΑΦΗ, ΑΕΡΟΣΚΑΦΗ κ.λ.π.

10.000

10.000

0

10.000

10.000

ΔΙΑΘΕΣΙΜΑ ΜΕΤΡΗΤΑ

2.000

1.000

1.000

1.000

1.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

5.000

2.500

2.500

10.000

10.000

ΜΕΤΟΧΕΣ, ΧΡΕΩΓΡΑΦΑ

0

0

0

0

0

ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΕΛΟΥΣ ΧΡΗΣΗΣ

10.000

10.000

0

12.000

0

ΛΟΙΠΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (άνω των 5.000€)

0

0

0

0

0

ΣΥΝΟΛΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ

162.000

98.500

63.500

125.000

92.000

55.000

ΠΑΘΗΤΙΚΟ

ΔΑΝΕΙΑ (Προσωπικά, οικογενειακά)

10.000

5.000

5.000

10.000

5.000

ΔΑΝΕΙΑ (ατομικής επιχείρησης)

20.000

20.000

0

25.000

0

ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ (προσωπικά, οικογενειακά)

0

0

0

0

0

ΠΙΣΤΩΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

10.000

10.000

0

15.000

0

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ (Αποσβέσεις, κ.λ.π.)

10.000

10.000

0

15.000

0

ΣΥΝΟΛΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ

50.000

45.000

5.000

65.000

5.000

20.000

ΚΑΘΑΡΗ ΘΕΣΗ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ = ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ – ΠΑΘΗΤΙΚΟ

35.000

Πλέον : ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΝΕΥ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ

20.000

Πλέον : ΜΗ ΕΚΠΗΠΤΟΜΕΝΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

Δαπάνες Διαβίωσης (προσωπικές, οικογενειακές)

10.000,00

Λοιπές Δαπάνες/Αγορές (δαπάνες φορολογικής αναμόρφωσης)

6.000,00

Ζημιές από εκποίηση περιουσιακού στοιχείου (μη αναγνωρισμένες φορολογικά)

0,00

Μείον : ΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ

Αφορολόγητα έσοδα (σύμφωνα με την δήλωση Ε1)

0

Έσοδα φορολογητέα (δωρεές, επιδοτήσεις κ.λ.π.)

5.000

ΣΥΝΟΛΟ

66.000

ΔΗΛΩΘΕΝΤΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ (Σύμφωνα με το έντυπο Ε1)

49.000

ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΗ ΔΗΛ. ΕΙΣΟΔ. (με θετικό Πρόσημο φορολογείται)

17.000

Όσον αφορά το Ενεργητικό έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής :

Η αγορά διαμερίσματος προστίθεται στο υπόλοιπο της Ακίνητης Περιουσίας στην Καθαρή Θέση λήξης

Η αγορά Η/Υ , ομοίως, προστίθεται στα Έπιπλα, Συσκευές και Λοιπό Εξοπλισμό

Η φορολογική απαίτηση της συζύγου και το υπόλοιπο του λογαριασμού Πελάτες προστίθεται στις Διάφορες Απαιτήσεις

Όσον αφορά το Παθητικό έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής :

Προστίθενται τα προσωπικά και επαγγελματικά δάνεια στους επιμέρους λογαριασμούς

Ο πληρωτέος φόρος καταχωρείται στο λογαριασμό Πιστωτές διάφοροι

Οι αποσβέσεις καταχωρούνται στις Υποχρεώσεις

Στη συνέχεια προσθέτοντας την αύξηση της περιουσίας, των μη εκπιπτόμενων δαπανών και αφαιρώντας τα μη φορολογούμενα εισοδήματα, καταλήγουμε στο τελικό σύνολο εισοδήματος που είναι 66.000 €. Αυτό συγκρινόμενα με το εισόδημα που δηλώθηκε στο Ε1 (49.000 €) υπολείπεται και άρα προκύπτει διαφορά μη δηλωθέντος εισοδήματος 17.000 €, η οποία αν δεν δικαιολογηθεί επαρκώς σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 10 της απόφασης ΔΕΣ Α 1077357 ΕΞ 10.5.2013, υπόκειται σε φορολόγηση σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 11 και 12 της ίδιας Α.Υ.Ο. Η τεχνική αυτή προσδιορίζει φορολογητέο εισόδημα παρακολουθώντας την κίνηση των κεφαλαίων του φορολογουμένου, είτε με την κατάθεση αυτών σε τράπεζες, είτε με την ανάλωσή τους σε διάφορες συναλλαγές με την χρήση μετρητών. Ειδικότερα αναλύει τις συνολικές καταθέσεις και τα διαθέσιμα σε τράπεζες αλλά και τις αγορές αλλά και τις δαπάνες σε μετρητά (επαγγελματικές, οικογενειακές) κατά τη διάρκεια της ελεγχόμενης χρήσης και τα συγκρίνει με τα συνολικά δηλωθέντα έσοδα.

Κατά την τεχνική αυτή από τις συνολικές καταθέσεις της ελεγχόμενης χρήσης αφαιρούνται τα μη υποκείμενα στη φορολογία έσοδα, όπως εκταμιεύσεις δανείων, μεταφορές κεφαλαίων από τον ένα λογαριασμό στον άλλο και λοιπές πράξεις που δεν αποτελούν καθαρές καταθέσεις.

Στο Υπόλοιπο των καθαρών τραπεζικών καταθέσεων προστίθενται όλες οι καταβολές σε μετρητά για αγορές, δαπάνες (προσωπικές, επαγγελματικές) και αφαιρούνται τα μη υποκείμενα στη φορολογία έσοδα που δεν κατατέθηκαν σε λογαριασμούς. Το νέο Υπόλοιπο αναμορφώνεται με τις αυξομειώσεις των απαιτήσεων και των υποχρεώσεων και συγκρίνεται με το συνολικό δηλωθέν εισόδημα.

Για να γίνουν τα παραπάνω πιο κατανοητά παραθέτουμε ένα ακόμα παράδειγμα παρακάτω:

Ο φορολογούμενος ελέγχεται για το 2012. Τα υπόλοιπα του 2011 αναφέρονται αποκλειστικά και μόνο για λόγους σύγκρισης με τα αντίστοιχα του 2012. Στις 31/12/2012 είχαμε τα εξής υπόλοιπα :

Οι καταθέσεις φορολογουμένου και συζύγου είναι 5.000 €

Οι μεταφορές ποσών από την τράπεζα Α στην Τράπεζα Β είναι 10.000 €
Οι επαγγελματικές δαπάνες είναι 30.000 €
Οι αγορές εμπορευμάτων είναι 50.000 €
Οι προσωπικές δαπάνες είναι 6.000 €
Οι καταβληθέντες φόροι και οι εισφορές του ΙΚΑ είναι 16.000 € και της συζύγου 1.100 €
Τα διαθέσιμα είναι 2.000 €
Τιμολόγηση της εισπραχθείσας προκαταβολής στο 2011 ποσού 6.000 €
Αύξηση των εισπρακτέων λογαριασμών στις 15.000 € (EFM, 2016)

3.5 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΠΩΛΗΣΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΟΓΚΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Η συγκεκριμένη τεχνική αποτελεί μια διαδικασία που αναφέρεται στον τρόπο υπολογισμού των εσόδων από επιχειρηματική δραστηριότητα με βάση τη σχέση μεταξύ της τιμής πώλησης των προϊόντων ή των υπηρεσιών και του συνολικού όγκου εργασιών που πραγματοποιεί η επιχείρηση. Αυτή η μέθοδος είναι γνωστή ως "μέθοδος του λόγου τιμής πώλησης προς όγκο εργασιών" και αποτελεί ένα σημαντικό εργαλείο για την αξιολόγηση της απόδοσης της επιχείρησης (Appleyard & Field, 2014).

Ο βασικός σκοπός αυτής της μεθόδου είναι να διαπιστωθεί πόσα έσοδα παράγονται από κάθε μονάδα πώλησης προϊόντων ή υπηρεσιών. Αυτός ο λόγος μπορεί να παράσχει μια σαφή εικόνα για την αποδοτικότητα της επιχείρησης, καθώς γίνεται κατανοητό πόσα κέρδη προκύπτουν από κάθε μονάδα πωληθέντων προϊόντων ή υπηρεσιών.

Αυτή η μέθοδος είναι χρήσιμη για την παρακολούθηση της επιχειρηματικής απόδοσης στην πορεία του χρόνου και για τη λήψη αποφάσεων σχετικά με την τιμολόγηση, την αύξηση του όγκου εργασιών και άλλες στρατηγικές που επηρεάζουν τα κέρδη της επιχείρησής. Είναι ένα εξαιρετικά χρήσιμο εργαλείο για την διαχείριση και την αναπροσαρμογή της επιχειρηματικής στρατηγικής σύμφωνα με τις αλλαγές στην αγορά και τις απαιτήσεις των πελατών (Ryan & Seitz, 2022).

3.5.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Η μέθοδος σχέσης της τιμής πώλησης προς το συνολικό όγκο κύκλου εργασιών, προβλέπει τον προσδιορισμό ή τον έλεγχο των ακαθάριστων εισπράξεων με την εφαρμογή τιμών και κερδών στον γνωστό ή προσδιορισμένο όγκο εργασιών που πραγματοποιεί ο φορολογούμενος. Αυτή η μέθοδος είναι εφικτή εφόσον ο ελεγκτής μπορεί να διαπιστώσει τον αριθμό των μονάδων που πουλάει ο φορολογούμενος και γνωρίζει επίσης την τιμή ή το κέρδος που προσδιορίζεται ανά μονάδα. Ο αριθμός των μονάδων ή ο όγκος των εργασιών που πραγματοποιεί ο φορολογούμενος μπορεί να προσδιοριστεί υπό ορισμένες συνθήκες από τα βιβλία του φορολογούμενου, καθώς τα αρχεία μπορεί να είναι επαρκή ως προς τις αγορές ή τα έξοδα, αλλά ανεπαρκή ως προς τις πωλήσεις. Σε άλλες περιπτώσεις, ο προσδιορισμός των μονάδων ή του όγκου που διακινεί μπορεί να προέρχεται από πηγές τρίτων ή από δευτερεύοντα αρχεία (Συγκεντρωτικές καταστάσεις προμηθευτών).

Χρησιμοποιώντας τεχνικές ανάλυσης και έρευνας και πρόσβαση σε επικουρικά αρχεία, ο ελεγκτής είναι συχνά σε θέση να διαπιστώσει τον αριθμό των μονάδων παραγωγής ή τον όγκο του κύκλου εργασιών, προσδιορίζοντας τις πραγματικές πωλήσεις. Οι αμοιβές εργασίας για εργαζόμενους παραγωγής και ο αριθμός αυτών θα μπορούσε επίσης να δώσει ένα μέτρο (επικουρικά) των παραγόμενων μονάδων. Γενικά, ένα επικουρικό αρχείο, συχνά επιτρέπει μια εύλογα ακριβή εκτίμηση του όγκου των πωλήσεων και η εφαρμογή μιας αξιόπιστης τιμής πώλησης στον όγκο θα παρέχει στον ελεγκτή ένα ακαθάριστο ποσό πωλήσεων.

Η χρήση αυτής της μεθόδου προσφέρεται σε εκείνες τις επιχειρήσεις στις οποίες πωλούν μικρές ποσότητες αγαθών ή υπάρχει μικρή διακύμανση στον τύπο της παρεχόμενης υπηρεσίας. Εάν ο ελεγκτής μπορεί να καθορίσει τον όγκο των εισροών ή των εκροών που διαχειρίζεται ο φορολογούμενος και μπορεί να καθορίσει την τιμή μιας μονάδας ή κέρδους ανά μονάδα, η μέθοδος θα παρέχει μια ορθή εκτίμηση του εισοδήματος του φορολογούμενου χωρίς την πολυπλοκότητα της πλήρους ανασυγκρότησης του οικονομικού φορέα του φορολογούμενου υποθέσεις. Η μέθοδος μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον προσδιορισμό των ακαθάριστων εισπράξεων κατά τον υπολογισμό τόσο των έμμεσων όσο και των άμεσων φορολογικών υποχρεώσεων.

Μέση τιμή πώλησης ανά προϊόν

1.000

Αριθμός πωληθέντων προϊόντων (μετά τον έλεγχο των ειδών με βάση τις συναλλαγές και την απογραφή)

920

Συνολικός όγκος κύκλου εργασιών (μετά τον έλεγχο)

920.000

Μείον: Πωλήσεις σύμφωνα με τον κατασκευαστή

800.000

Μη δηλωθείσες πωλήσεις

120.000

(eforologia, 2020)

3.6 ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

Η συγκεκριμένη τεχνική αποτελεί έναν τρόπο προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης μέσω της παρακολούθησης των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων του φορολογούμενου, της συζύγου του, και των εξαρτώμενων μελών τους. Αυτό περιλαμβάνει την εξέταση των χρηματικών κινήσεων, όπως οι καταθέσεις σε τραπεζικούς λογαριασμούς και οι συναλλαγές σε μετρητά, καθώς και τις αγορές και τις δαπάνες κατά τη διάρκεια της φορολογικής περιόδου.

Στόχος αυτής της τεχνικής είναι να ελέγξει την αντιστοιχία μεταξύ των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων και των δηλωθέντων εσόδων. Συγκεκριμένα, αναλύει το συνολικό ποσό των καταθέσεων σε τραπεζικούς λογαριασμούς, τα

διαθέσιμα χρήματα, τις αγορές και τις μετρητές δαπάνες του φορολογούμενου και της οικογένειάς του κατά τη διάρκεια της φορολογικής περιόδου (Sloman & Wride, 2009).

Το κυριότερο σημείο ενδιαφέροντος είναι η σύγκριση αυτών των δεδομένων με τα συνολικά δηλωθέντα έσοδα του φορολογούμενου. Εάν υπάρχει αντίφαση μεταξύ των δηλωθέντων εσόδων και των χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων, μπορεί να υπάρχει υποψία για απόκρυψη εσόδων ή φορο - αποφυγή. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε φοροελεγκτικές ενέργειες και πιθανές φορολογικές κυρώσεις αν διαπιστωθεί παράβαση.

Αποτελεί σημαντικό εργαλείο για την εξακρίβωση της φορολογικής συμμόρφωσης και την ανίχνευση πιθανών παραβάσεων στην φορολογία, βοηθώντας έτσι στην διασφάλιση της δίκαιης και αποτελεσματικής είσπραξης φόρων.

3.6.1 ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Φορολογούμενος μέχρι 31/12/2003 δεν έχει εισπράξει κανένα ποσό έναντι πωλήσεων επόμενου έτους. Κατά την διάρκεια του έτους 2004 εισπράττει ποσό 17.000 ευρώ έναντι πωλήσεων επομένου έτους. Μέχρι τις 31/12/2004 έχει εκδώσει τιμολόγια για ποσό 12.000 ευρώ, άρα στις 31/12/2004 έχει εισπράξει ποσό 5.000 € έναντι πωλήσεων επομένου έτους χωρίς να το έχει τιμολογήσει. Κατά την διάρκεια του έτους 2005 τιμολογεί το ποσό των 5.000 ευρώ (που αφορά το υπόλοιπο ποσό προκαταβολών που είχαν εισπραχτεί κατά το προηγούμενο έτος) και λαμβάνει προκαταβολή ποσό 20.000 ευρώ έναντι πωλήσεων επομένου έτους, άρα στις 31/12/2005 προκύπτει τελικά αύξηση κατά 15.000 € (20.000-5.000). Το έτος 2006 τιμολογεί το ποσό των 20.000 ευρώ που αφορούσε προκαταβολές έναντι εσόδων προηγούμενου έτους.

Σύμφωνα με την τεχνική αυτή οι υπολογισμοί έχουν ως εξής:

2003

0

5.000

2004

5.000
(17.000-12.000)

15.000

2005

20.000

20.000

2006

0

Επομένως, ο πίνακας της «Τεχνικής τραπεζικών καταθέσεων και δαπανών σε μετρητά» θα διαμορφωθεί ως ακολούθως:

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΟ ΕΤΟΣ

μείον ΑΥΞΗΣΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΩΝ ΠΟΥ ΕΙΣΠΡΑΧΘΗΚΑΝ ΕΝΑΝΤΙ ΕΣΟΔΩΝ
ΕΠΟΜΕΝΟΥ/ΝΩΝ ΕΤΟΥΣ/ΩΝ

2004

5.000

2005

15.000

2006

0

πλέον ΜΕΙΩΣΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΩΝ ΠΟΥ ΕΙΣΠΡΑΧΘΗΚΑΝ ΕΝΑΝΤΙ ΕΣΟΔΩΝ
ΕΠΟΜΕΝΟΥ/ΝΩΝ ΕΤΟΥΣ/ΩΝ

2004

0

2005

0

2006

20.000

Το ποσό των προκαταβολών, που εισπράττονται έναντι πωλήσεων επομένου έτους, προσδιορίζεται στο τέλος κάθε έτους.

Το νέο Υπόλοιπο, όπως αναμορφώθηκε, αποτελεί το βάσει τεχνικής συνολικό εισόδημα προς φορολόγηση. Το Εισόδημα αυτό συγκρίνεται με το Ακαθάριστο Εισόδημα του ελεγχόμενου καθώς και με το σύνολο των λοιπών εισοδημάτων του ελεγχόμενου και του / της συζύγου αυτού καθώς και των προστατευόμενων μελών τους. Η θετική προκύπτουσα διαφορά ελέγχεται ως μη δηλούμενο εισόδημα και εφόσον δεν αιτιολογείται σύμφωνα και με τα οριζόμενα στο άρθρο 10 της απόφασης ΔΕΣ Α 1077357/ΕΞ2013/10-5-2013, υπόκειται σε φορολόγηση σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 11 και 12 της ίδιας Α.Υ.Ο. (Taxpress.gr)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ΣΤΑΔΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ

4.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Σε αυτήν την ενότητα θα εξετάσουμε τη διαδικασία ελέγχου που πρέπει να ακολουθηθεί για τη σωστή εφαρμογή των έμμεσων μεθόδων προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης. Αυτές οι μέθοδοι αποτελούν σημαντικό τμήμα της φορολογικής πολιτικής σε πολλές χώρες και είναι κρίσιμες για τον υπολογισμό των φορολογικών υποχρεώσεων.

Τα βήματα της διαδικασίας ελέγχου περιλαμβάνουν τη συλλογή σχετικών δεδομένων που αφορούν τους φορολογούμενους, την ανάλυση αυτών των δεδομένων για τον προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης, και τον έλεγχο για τη σωστή εφαρμογή των μεθόδων που έχουν καθοριστεί από την φορολογική νομοθεσία. Επίσης, σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να ληφθούν υπόψη παράγοντες όπως οι αλλαγές στην νομοθεσία και οι οικονομικές συνθήκες που επηρεάζουν τον υπολογισμό των φορολογικών υποχρεώσεων. Ο σωστός έλεγχος είναι απαραίτητος για τη διασφάλιση της φορολογικής δικαιοσύνης και της ακρίβειας των φορολογικών εσόδων που συλλέγονται από το κράτος (McClain & McLelland, 2008).

4.2 ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΗΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

Η επιλογή μιας τεχνικής έμμεσης μεθόδου προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης είναι πολύπλοκη και διαδικαστική στον χώρο του φορολογικού ελέγχου. Κάθε υπόθεση που υπόκειται σε έλεγχο αντιμετωπίζεται ξεχωριστά, και η τεχνική που θα χρησιμοποιηθεί πρέπει να είναι αιτιολογημένη και τεκμηριωμένη από την φορολογική αρχή.

Η επιλογή της κατάλληλης τεχνικής ελέγχου γίνεται με αιτιολογημένη απόφαση, η οποία εκδίδεται συνήθως από τον Προϊστάμενο της Διεύθυνσης Φορολογικών Ελέγχων ή το Ελεγκτικό Κέντρο, σε συνεργασία με τον υποδιευθυντή και τον προϊστάμενο του τμήματος ελέγχου. Η απόφαση αυτή βασίζεται στην εισήγηση του υπαλλήλου που φέρει την εντολή ελέγχου και αξιολογεί τα διαθέσιμα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η φορολογική υπηρεσία (Lipsey & Chrystal, 2011).

Κατά τη διάρκεια του ελέγχου, η φορολογική διοίκηση συγκεντρώνει πληροφορίες από πολλές πηγές. Αυτές περιλαμβάνουν τις πληροφορίες που παρέχει ο φορολογούμενος, καθώς και τις πληροφορίες από συνήθεις πρακτικές του, όπως η πληρωμή εξόδων με χρήση μετρητών, η υπέρβαση δαπανών σε σχέση με τα εισοδήματα, ο αδικαιολόγητος πλουτισμός και η αύξηση των περιουσιακών στοιχείων που δεν δικαιολογείται βάσει του εισοδήματος. Επιπλέον, λαμβάνονται υπόψη τα οικονομικά δεδομένα, η διαθεσιμότητα και η πληρότητα των βιβλίων και των στοιχείων του φορολογούμενου, εφόσον υποχρεούται να τα διατηρεί.

Συνοψίζοντας, ο φορολογικός έλεγχος είναι μια σύνθετη διαδικασία που απαιτεί την προσεκτική επιλογή κατάλληλης τεχνικής ελέγχου με βάση τις πληροφορίες και τα στοιχεία που είναι διαθέσιμα. Ο σκοπός είναι να διασφαλιστεί η σωστή και δίκαιη καταβολή των φόρων από τον φορολογούμενο, ενώ παράλληλα διασφαλίζεται η συμμόρφωσή του με τον φορολογικό νόμο και ο αποτελεσματικός προσδιορισμός της φορολογητέας ύλης. (ΠΟΛ 1094/07.04.2014 - ΦΕΚ Β' 961/16-04-2014, 2014)

4.3 ΣΤΑΔΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ

Ο φορολογικός έλεγχος είναι ένα σημαντικό μέρος της φορολογικής διαδικασίας, και έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές στη σύγχρονη εποχή. Σε αυτό το σημείο, θα εξετάσουμε τα διάφορα στάδια του σύγχρονου φορολογικού ελέγχου, καθώς και τις νομικές συνέπειες που συνοδεύουν κάθε ένα από αυτά τα στάδια.

- Έκδοση Εντολής Ελέγχου

Το πρώτο στάδιο του φορολογικού ελέγχου είναι η έκδοση της Εντολής Ελέγχου. Σε αυτό το σημείο, η φορολογική αρχή επιλέγει έναν φορολογούμενο για να υποβληθεί σε φορολογικό έλεγχο, αλλά ο ίδιος ο φορολογούμενος δεν έχει ακόμη ενημερωθεί για αυτήν την επιλογή

- Κοινοποίηση της Εντολής Ελέγχου

Στο δεύτερο στάδιο, η φορολογική αρχή ενημερώνει τον φορολογούμενο για την απόφασή της να ελέγξει την ακρίβεια των φορολογικών του υποχρεώσεων. Αυτό είναι το σημείο όπου ο φορολογούμενος πρώτη φορά έρχεται σε επαφή με την πιθανή εξέταση των οικονομικών του δεδομένων

- Έκδοση και κοινοποίηση Αιτήματος Παροχής Πληροφοριών

Στο τρίτο στάδιο, η φορολογική αρχή μπορεί να εκδώσει ένα Αίτημα Παροχής Πληροφοριών στον φορολογούμενο, ζητώντας του να παράσχει στοιχεία και πληροφορίες σχετικά με τα οικονομικά του δεδομένα. Αυτό το στάδιο είναι προαιρετικό, αλλά συχνά χρησιμοποιείται από τη φορολογική αρχή για τη συλλογή περισσότερων πληροφοριών

- Υποβολή εξηγήσεων και πληροφοριών

Στο στάδιο αυτό, ο φορολογούμενος ανταποκρίνεται στα αιτήματα της φορολογικής αρχής, παρέχοντας τα απαιτούμενα στοιχεία και εξηγήσεις για τα οικονομικά του δεδομένα. Αυτό το στάδιο είναι σημαντικό για να διασφαλιστεί ότι ο φορολογούμενος μπορεί να αποδείξει την ακρίβεια των δηλώσεών του

- ο Έκδοση και κοινοποίηση του Σημειώματος Διαπιστώσεων Ελέγχου και Πράξης (ή πράξεων) Προσωρινού Προσδιορισμού Φόρου

Αυτό είναι ένα από τα πιο κρίσιμα στάδια του φορολογικού ελέγχου. Στο Σημείωμα Διαπιστώσεων Ελέγχου, η φορολογική αρχή ανακοινώνει τα προσωρινά συμπεράσματά της και καλεί τον φορολογούμενο να απαντήσει εντός προθεσμίας 20 ημερών. Αυτό το στάδιο είναι σημαντικό για τον φορολογούμενο, καθώς βρίσκεται χωρίς περιθώρια και πρέπει να αντιμετωπίσει τα προσωρινά συμπεράσματα της φορολογικής αρχής

- ο Υποβολή εκ μέρους του φορολογούμενου

Στο επόμενο στάδιο, ο φορολογούμενος υποβάλλει τις δικές του Απόψεις εντός προθεσμίας 20 ημερών από την παραλαβή του Σημειώματος Διαπιστώσεων Ελέγχου. Αυτό του επιτρέπει να αντικρούσει τα προσωρινά συμπεράσματα της φορολογικής αρχής και να παρουσιάσει την πλευρά του

- ο Έκδοση και κοινοποίηση Πράξης (ή Πράξεων) Διορθωτικού Οριστικού Προσδιορισμού Φόρου και Έκθεσης Ελέγχου

Τέλος, η φορολογική αρχή εκδίδει και κοινοποιεί την Πράξη Διορθωτικού Οριστικού Προσδιορισμού Φόρου και την Έκθεση Ελέγχου. Αυτές οι πράξεις καθορίζουν τους φόρους που πρέπει να καταβληθούν από τον φορολογούμενο, σηματοδοτώντας την ολοκλήρωση της διαδικασίας ελέγχου

Συνοψίζοντας, ο σύγχρονος φορολογικός έλεγχος ακολουθεί μια πολύπλοκη διαδικασία με πολλά στάδια, καθένα από τα οποία έχει νομικές συνέπειες. Αυτή η διαδικασία επιτρέπει στον φορολογούμενο να απαντήσει στις κατηγορίες της φορολογικής αρχής και να παρουσιάσει την πλευρά του, διασφαλίζοντας τη δικαιοσύνη και την ακρίβεια στη φορολογική επεξεργασία. (Πέττας)

4.4 ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΝΤΑΠΟΔΕΙΞΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο φορολογούμενος διαθέτει σημαντικά δικαιώματα και υποχρεώσεις στο πλαίσιο του φορολογικού συστήματος. Ένα από αυτά τα δικαιώματα είναι το δικαίωμα ανταπόδειξης, το οποίο αφορά τη δυνατότητά του να υποστηρίξει και να αποδείξει τις

διορθωτικές προτάσεις που μπορεί να επιβληθούν στον υπολογισμό του φόρου λόγω τεχνικών ελέγχων από τις φορολογικές αρχές.

Ανάλογα με το πώς προσδιορίζεται το φορολογητέο εισόδημα ενός φορολογούμενου, είναι δυνατό να υπάρχουν διαφορές μεταξύ της φορολογητέας ύλης που καθορίζουν οι φορολογικές αρχές μέσω τεχνικών ελέγχων και της φορολογητέας ύλης που δηλώνει ο ίδιος ο φορολογούμενος.

Σε αυτήν την περίπτωση, ο φορολογούμενος έχει το δικαίωμα να παρουσιάσει τεκμηριωμένα στοιχεία που αιτιολογούν αυτές τις διαφορές. Αυτά τα στοιχεία πρέπει να προέρχονται από τον φορολογούμενο και να δείχνουν τα έσοδα που αποκτήθηκαν, αλλά δεν δηλώθηκαν στην αρχική φορολογική δήλωση. Αυτό μπορεί να συμπεριλαμβάνει έσοδα από πωλητήρια συμβολαίων, δηλώσεις φόρου δωρεάς ή κληρονομιάς χρημάτων, κέρδη από τυχερά παιχνίδια, συμβάσεις δανείων και άλλα οικονομικά στοιχεία.

Επιπλέον, σημαντικό είναι να αναφερθεί ότι το βάρος της απόδειξης ανατίθεται στον ίδιο τον φορολογούμενο. Αυτό σημαίνει ότι είναι ευθύνη του να παρέχει αξιόπιστες και αναλυτικές πληροφορίες προκειμένου να υποστηρίξει τις αντιρρήσεις του σχετικά με τον τρόπο που προσδιορίστηκε το φορολογητέο εισόδημά του από τις φορολογικές αρχές. Αν η φορολογητέα ύλη προσδιοριστεί ως τεκμαρτή, αυτός ο προσδιορισμός λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του τελικού φορολογητέου εισοδήματος.

Συνοψίζοντας, ο φορολογούμενος διαθέτει το δικαίωμα να υποστηρίξει και να αποδείξει τις αντιρρήσεις του σε περίπτωση που ο φόρος του προσδιορίζεται ή διορθώνεται μετά από τεχνικούς ελέγχους από τις φορολογικές αρχές. Αυτό επιτυγχάνεται με την παροχή αναλυτικών στοιχείων που αιτιολογούν τις διαφορές και την τήρηση των νόμιμων διαδικασιών. (Logic Economy, 2023)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η δημιουργία μιας σύγχρονης και αποτελεσματικής φορολογικής διοίκησης απαιτεί τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας και της αποδοτικότητάς της, με στόχο τη δίκαιη κατανομή των φορολογικών βαρών και την εξοικονόμηση πόρων. Πρόσφατη έρευνα ανέδειξε προτάσεις για τη βελτίωση του φοροελεγκτικού μηχανισμού, προωθώντας την ανάπτυξή του και ενισχύοντας την αποδοτικότητά του.

Ένας κεντρικός πυλώνας είναι η ανάγκη για ένα σταθερό φορολογικό σύστημα που απλοποιεί την νομοθεσία και διασφαλίζει τη σταθερότητα. Αυτό συνδυάζεται με τον εκσυγχρονισμό, την απλοποίηση και την κωδικοποίηση των φορολογικών κανόνων. Περαιτέρω, απαιτείται η θέσπιση φορολογικών συντελεστών που δεν ενθαρρύνουν την φοροδιαφυγή, καθώς και πρόστιμα και ποινές που λειτουργούν αποτρεπτικά για τις φορολογικές παραβάσεις.

Σε ό,τι αφορά την αύξηση της αποτελεσματικότητας, η εκπαίδευση, η ενημέρωση και η εξειδίκευση των φορολογικών ελεγκτών αποτελεί θεμελιώδη πτυχή για την αποτελεσματική διεξαγωγή των ελέγχων, ιδίως όταν απαιτούνται εξειδικευμένες γνώσεις. Επίσης, προτείνεται η οργάνωση και η τυποποίηση των διαδικασιών ελέγχου για απλούστερη και αποτελεσματικότερη εφαρμογή τους.

Η ανάπτυξη ενός συστήματος αξιολόγησης και κινήτρων για τους ελεγκτές, το οποίο συνδέει την αμοιβή με την παραγωγικότητά τους και ενισχύει το ελεγκτικό δυναμικό, μπορεί να βελτιώσει την αποτελεσματικότητα του φοροελεγκτικού μηχανισμού και να αντιμετωπίσει τη διαφθορά. Επίσης, για να διασφαλιστεί η προστασία των ελεγκτών κατά τη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων τους, απαιτείται νομική υποστήριξη από την Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων. Αυτό είναι ουσιώδες για να αποφεύγονται νομικά προβλήματα κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους.

Το ελληνικό φορολογικό σύστημα έχει κατανοήσει τη σημασία της συλλογής πληροφοριών από τρίτους φορείς, την ανταλλαγή πληροφοριών με άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις τρίτες χώρες, και τις διασταυρώσεις στοιχείων από

διάφορα πληροφοριακά συστήματα. Έχει σχεδιαστεί η δημιουργία ενός περιουσιολογίου για την καταγραφή της περιουσίας φυσικών και νομικών προσώπων και η επέκταση των διασυνδέσεων με άλλα πληροφοριακά συστήματα.

Στον τομέα της αποτελεσματικότητας, προτείνεται η εφαρμογή έμμεσων τεχνικών ελέγχου που στηρίζονται στη συλλογή πληροφοριών από τρίτους φορείς. Αυτές οι μέθοδοι μπορούν να οδηγήσουν σε ακριβέστερους ελέγχους και μεγαλύτερα έσοδα με λιγότερο διοικητικό κόστος. Οι συγκεκριμένες τεχνικές απαιτούν ακόμα να διερευνηθεί η νομοθέτηση και η πρακτική της εφαρμογής τους, καθώς και ο αντίκτυπος τους στη συμμόρφωση των πολιτών με τη φορολογική νομοθεσία.

Εν κατακλείδι, η δημιουργία μιας σύγχρονης φορολογικής διοίκησης προϋποθέτει την ανάπτυξη του φοροελεγκτικού μηχανισμού, την απλοποίηση του φορολογικού συστήματος, την εκπαίδευση, την ενίσχυση των ελεγκτών, και τη χρήση νέων τεχνικών ελέγχου που βασίζονται στη συλλογή πληροφοριών από τρίτους. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να επιτύχουμε μια πιο αποτελεσματική και δίκαιη φορολογική διαχείριση, που θα εξυπηρετεί τόσο το κράτος όσο και τους φορολογούμενους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Αγγελάκης Ι., (2023), *Διάλεξη στη Φορολογική Νομοθεσία*, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη.
2. Διάλεξη στο Φορολογικό Δίκαιο Μέρος 1ο, ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας
3. Κουσενίδης Δ, (2023), *Διάλεξη στη Φορολογική Νομοθεσία*, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη.
4. Λιανός Θ., Παπαβασιλείου Α., & Χατζηανδρέου Α. (2021), *Αρχές Οικονομικής Θεωρίας*, Αθήνα.
5. Μέντης Γ, Μουζάκης Σ & Πέττας Ν. (2021), *Έμμεσες Τεχνικές Προσδιορισμού Φορολογητέας Ύλης*, Αθήνα.
6. Νεγκάκης Χ. & Ταχυνάκης Π. (2021), *Χρηματοοικονομική Λογιστική*, Θεσσαλονίκη.
7. Πέττας Ν., <https://pettas-law.gr/%CE%86%CE%BF%CF%81%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%AD%CE%BB%CE%B5%CE%B3%CF%87%CE%BF%CF%82-%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%BC%CE%B5%CF%84%CF%8E%CF%80%CE%B9%CF%83%CE%B7-%CE%B2%CE%AE/>
8. Τσούσης Χ, TGroup, (2020), https://www.logistis.gr/default.asp?pid=4&la=1&art_id=1090&sw=1
9. gov.gr, Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων, (2022), <https://www.gov.gr/sdg/work-and-retirement/taxation/personal-income-taxes/information-on-tax-residence>
10. EFM, (2016), https://efm.gr/emeses_texnikes_elegxou/
11. eforologia, (2020), <https://www.eforologia.gr/cms/viewContents.aspx?id=216443>
12. Logic Economy, (2023), <https://nikitas.tax/2023/03/01/%CE%AD%CE%BB%CE%B5%CE%B3%CF%87%CE%BF%CF%82-%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%80%CE%B5%CE%B6%CE%B9%CE%BA%CF%8E%CE%BD->

%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B1%CF%81%CE%B9%CE%B1%CF%83%CE%BC%CF%8E%CE%BD-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%84-2/

13. Taxpress.gr, <https://taxpress.gr/archives/24690>
14. Appleyard D. R. & Field A. J., (2014), *International economics*, McGraw-Hill.
15. Borraz F., Livan G., Rodríguez-Martínez A. & Picardo P., (2020), *Price, sales, and the business cycle: a time series principal component analysis*, p. 735, GLO Discussion Paper.
16. Dodge R. & Dodge R., (1991), Statements of source and application of funds. *The Concise Guide to Accounting Standards*, p. 59-63.
17. Fedderke J., Kularatne C. & Mariotti M, (2007), Mark-up pricing in South African industry, *Journal of African Economies*, 16(1), p. 28-69.
18. Felipe J. & McCombie J. S., (2002), A problem with some estimations and interpretations of the mark-up in manufacturing industry. *International Review of Applied Economics*, 16(2), p. 187-215.
19. Gillies D., (2014), Selecting applications for funding: why random choice is better than peer review. *RT. A Journal on research policy and evaluation*, 2(1).
20. Heussen K., You S., Biegel B., Hansen L. H. & Andersen K. B. (2012), *Indirect control for demand side management-A conceptual introduction. In 2012 3rd IEEE PES Innovative Smart Grid Technologies Europe (ISGT Europe)*, p. 1-8.
21. Howells P. G., (1995), The demand for endogenous money. *Journal of Post Keynesian Economics*, 18(1), p. 89-106.
22. Jones M. J., (2013), *Accounting*, John Wiley & Sons.
23. La Cava G., Hughson H. & Kaplan G., (2016), *The household cash flow channel of monetary policy*, Reserve Bank of Australia.
24. Li H. & Love P. E., (1999), Combining rule-based expert systems and artificial neural networks for mark-up estimation. *Construction Management & Economics*, 17(2), p. 169-176.
25. Lipsey R. & Chrystal A., (2011), *Economics*, Oxford University Press, USA.

26. Madhani P. M., (2010), Rebalancing fixed and variable pay in a sales organization: A business cycle perspective. *Compensation & Benefits Review*, 42(3), p. 179-189.
27. Martins J. O., Scarpetta S. & Pilat D., (1996), *Mark-up ratios in manufacturing industries: estimates for 14 OECD countries*.
28. McClain G. & McLelland A. J., (2008), Shaking up financial statement presentation. *Journal of Accountancy*, 206(5), p. 56.
29. McLeay M., Radia A. & Thomas R., (2014), Money creation in the modern economy. *Bank of England Quarterly Bulletin*, Q1.
30. Padró Miquel G. & Yared P., (2012), The political economy of indirect control. *The Quarterly Journal of Economics*, 127(2), p. 947-1015.
31. Ryan S. & Seitz B., (2022), Gross versus net balance sheet presentation of offsetting derivatives assets and liabilities. *Review of Accounting Studies*, p. 1-40.
32. Sloman J. & Wride A., (2009), *Economics*, Pearson Education.
33. Staubus G. J., (2004), Two views of accounting measurement, *Abacus*, 40(3), p. 265-279.
34. Stella M. P., (1997), *Do central banks need capital?*. International Monetary Fund.
35. Staubus G. J., (2004), Two views of accounting measurement, *Abacus*.
36. Α 1008/2020 - ΦΕΚ Β' 88/27-01-2020, (2020), *Καθορισμός του περιεχομένου και του τρόπου εφαρμογής των μεθόδων έμμεσου προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης των περιπτώσεων α' και δ' της παραγράφου 1 του άρθρου 27 ν. 4174/2013 (ΦΕΚ 170 Α')* για τον διορθωτικό προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης φυσικών ή νομικών προσώπων ή κάθε είδους νομικής οντότητας που ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα.
37. Νόμος 2238/1994 - ΦΕΚ Α 151/16.09.1994, (1994), *Κύρωση του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος*.
38. Νόμος 4172/2013 - ΦΕΚ Α 167/23.07.2013, (2013), *Φορολογία εισοδήματος, επείγοντα μέτρα εφαρμογής του ν. 4046/2012, του ν. 4093/2012 και του ν. 4127/2013 και άλλες διατάξεις*.
39. Νόμος 4174/2013 - ΦΕΚ Α 170/26.07.2013, (2013), *Φορολογικές διαδικασίες και άλλες διατάξεις*.

- 40.** ΠΟΛ 1050/17.02.2014 - ΦΕΚ Β' 478/26-02-2014, (2014), *Καθορισμός του περιεχομένου και του τρόπου εφαρμογής των τεχνικών ελέγχου των περιπτώσεων β', γ' και ε' της παραγράφου 1 του άρθρου 27 ν 4174/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 170) για τον διορθωτικό προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης φορολογουμένων φυσικών προσώπων με μεθόδους εμμέσου προσδιορισμού.*
- 41.** ΠΟΛ 1094/07.04.2014 - ΦΕΚ Β' 961/16-04-2014, (2014), *Τροποποίηση της ΠΟΛ. 1050/17-2-2014 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 474 τ. Β/25-2-2014 περί καθορισμού του περιεχομένου και του τρόπου εφαρμογής των τεχνικών ελέγχου των περιπτώσεων β', γ' και ε' της παραγράφου 1 του άρθρου 27 Ν. 4174/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 170) για τον διορθωτικό προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης φορολογουμένων φυσικών προσώπων με μεθόδους εμμέσου προσδιορισμού.*
- 42.** Νόμος 4389/2016 - ΦΕΚ Α 94/27.05.2016, (2016), *Επείγουσες διατάξεις για την εφαρμογή της συμφωνίας δημοσιονομικών στόχων και διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και άλλες διατάξεις.*